

A black and white woodcut-style illustration of a town. In the center, a tall church tower with two spires rises above the rooftops. The town is built on a hillside, with buildings of varying heights and styles. The foreground shows several tiled roofs and a large, spiky plant. The overall style is detailed and textured, typical of a woodcut.

*Plou i fa fred un
vint-i-sis de juny*

Plou i fa fred un vint-i-sis de juny

Primera edició: desembre de 2013

Disseny de la coberta: Cristina Alejos
XXXX, 2013

Imprès a Lleida

Capítol I

Aquell que tu creus que ha mort, no ha fet més que avançar-se en el camí.

Lucio Anneo Sèneca

Plou i fa fred un vint-i-sis de juny; el poble, Campou, és petit. No és estrany que no hi hagi ningú pels carrers. La Gemma es troba estirada en un llit, es queixa del dolor, sembla que no té forces per a cridar, simplement va implorant en veu baixa:

-Ja és hora...

-Ja és hora...

-Ja és h...

De sobte, el silenci s'imposa, ni tan sols la pluja gosa manifestar-se, els cotxes dels jornalers també han deixat de bronzir. La sensació de trobar-se sola en un món ple d'habitants és cada cop més intensa en el cap de la Gemma. Derrotada, tanca els ulls, sap que té l'oportunitat de respirar una última vegada, sent com els pulmons se li unflen, pronuncia un nom, Blanca. La Gemma, estesa al llit, sense ànima, és tan sols un cos pesant sense cap mena de senyal de vida.

Quan han passat tres dies, una fortor estranya es desprèn de la casa de la Gemma. L'Antònia, la veïna, té por; no s'imagina realment què s'amaga darrere d'aquella olor tan particular. L'Antònia cada vegada està més nerviosa, el tuf és fa permanent. La policia ha estat alertada i el seu cap li mana que se'n quedi al marge, que no s'atabali.

L'Antònia s'asseu en un banc esperant conèixer les notícies; vol que el policia li assegurí que tot va bé, que l'olor procedeix d'un aliment en mal estat, però aquestes respostes no arriben. El policia i un company seu es mostren preocupats, estan intentant trobar la manera més delicada de comunicar a l'Antònia el que realment ha

succeït. Ella en veure la situació s'aixeca i demana respostes, i ells no li poden amagar res.

L'Antònia, vençuda, s'estira a terra, es posa les mans al cap. No s'ho pot creure, immòbil sota la pluja que camufla les seves llàgrimes. Un agent intenta consolar-la i pregunta per la relació que mantenien. Ella li diu que des de petites havien estat veïnes, en aquell poble inhòspit; que només es tenien una a l'altra. El policia li demana totes les dades que ella pugui facilitar, però l'Antònia prefereix no dir res, només que la Blanca, la filla de la Gemma, arribarà l'endemà al matí.

Els policies retiren el cos, mentre l'Antònia no para de plorar. Ara és difícil dissimular aquelles llàgrimes que cauen a terra després de recórrer mitja cara.

Són les onze del matí. L'Antònia asseguda en aquell banc perd la noció del temps. Ja no plora, ara se sent impotent.

Se senten uns passos darrere seu, és la Blanca, que se li apropa. L'Antònia li ho explica tot, però no li és fàcil. La Blanca escolta el relat i no plora; l'Antònia està sorpresa per aquesta reacció, però l'abraça ben fort.

A la Blanca, que està asseguda al llit, li arriba la sirena de la policia. Sabia que en qualsevol moment apareixerien. El cap de policia entra a l'habitació i es presenta, es diu Fran. La Blanca se l'escolta:

-Ahir, el cos de la seva mare va aparèixer sense vida i el forense ha determinat que la causa de la mort ha estat un càncer de pulmó. No obstant això, no ha trobat cap indici que la difunta estigués fent quimioteràpia ni cap altre tractament per poder curar-se. Ens seria de molta ajuda que ens expliqués com era el seu dia a dia.

-Jo tan sols sé el que ella em contava. Ella era una dona molt reservada, no volia que ningú n'arribés a sentir llàstima; mai no parlava de les seves coses. Només puc dir que jo ja sabia que estava malalta, però no m'imaginava que tingués un càncer. Aquests darrers dies no havíem estat gaire en contacte, perquè jo estic en plena setmana d'exàmens i ella es passava el dia tancada a la seva habitació, parlant amb...

-Parlant amb qui? Sisplau, no s'oblidi de donar-nos tants detalls com pugui. Qualsevol informació serà útil per poder entendre el cas.

-Parlava amb l'Estrella... una amiga de la Gemma, la meva mare; ella sempre estava disposada a fer-li companyia. Però avui no tinc un bon dia i, sincerament, preferiria descansar una mica. Ha estat un cop molt dur i, en qualsevol cas, si necessita saber alguna cosa més ja passaré per la comissaria.

-Perdoni, però em sembla que s'equivoca. Em fa la sensació que oculta alguna cosa, tot i que intenta dissimular-ho com si res. Em veig obligat a fer-li més preguntes, necessito totes les dades. Potser vostè es preguntarà per què donem tanta importància a un cas com molts d'altres, però no és precisament un cas normal, molta gent del poble afirma que la Gemma amagava alguna cosa.

-En aquest poble tothom en té de secrets, la gent ja no és com era abans. Ara ja no hi ha ningú als parcs, els gossos volten sols, poca gent surt al carrer. Fa dies que no veiem el sol, sempre plou, la gent no somriu; el quiosc del poble està mig buit, les revistes són de l'any passat, el cinema està tancat. En moltes cases falla l'electricitat i han de recórrer a les espelmes. I afirma que la meua mare amaga alguna cosa?

-Sé que és una situació difícil, però necessitem que ens ajudi. De moment, serà millor que me'n vagi. Adéu, Blanca.

-Adéu.

La Blanca es queda molt sorpresa amb la reacció del Fran, el policia, perquè pàl·lid i tremolós, s'ha acomiadat i ha deixat l'habitació sense dir res més.

Juntament amb el policia, la Blanca es disposa a sortir de casa. A fora hi ha l'Antònia que l'està esperant asseguda en aquell banc de color ocre. La convida a anar a dormir a casa seva. Li diu que no ha d'estar sola en aquella casa tan freda i plena de records, que la Maria estarà molt contenta d'estar amb ella. La Blanca ho accepta.

Un cop hi són, la Blanca entra a l'habitació de la Maria, l'abraça amb molta força i és en aquell moment quan treu tota la ràbia que ha retingut dintre seu, aquella ràbia cap a l'hermetisme de la seva mare que l'ha privat de saber què succeïa amb la malaltia.

Es fa de dia. A les nou del matí la Maria continua dormint, però la Blanca tan sols ha pogut descansar quatre hores. No té son i s'aixeca del llit, no vol fer soroll. Dóna un petó a la Maria i li deixa una nota:

“Maria, sóc a casa, moltes gràcies per tot el que has fet per a mi. He de resoldre unes coses que tinc pendants. Espero veure’t avui. Digues a l’Antònia que ella morí feliç, que va ser el càncer el que s’apoderà d’ella, però que sempre fou valenta i molt forta. Digues-li també que sempre la va considerar aquella millor amiga amb la qual podia compartir tots els secrets.”

La Blanca se'n va i en sortir es troba amb una noia. Ella la saluda amb un mig somriure, però aquella no respon. La Blanca se'n va amb una sensació estranya, perquè la cara li és familiar. Quan arriba a casa, comença a endreçar-ho tot, retira els mobles del menjador i els redistribueix. Ha d'estar tot llest per a les 6 de la tarda, hora en què hi ha d'anar l'Antònia acompanyada de l'home de la funerària.

Són les 6, el menjador està decorat amb moltes flors, roses, lliris, margarides. Està ple de gent, n'hi ha que diuen *ho sento*, n'hi ha d'altres que simplement baixen el cap. Per fi arriba la Maria, porta un gran ram de flors, besa la Blanca a la galta i les deixa damunt del taüt. La Maria es queda mirant la Gemma i no s'ho creu: fa tan sols uns dies la sentia com es queixava perquè la Blanca li havia agafat aquella camiseta rosa amb volants, perquè la Blanca posava la música massa alta. No s'ho creu, senzillament perquè fa uns dies la Gemma podia respirar.

La Blanca ara conversa amb la germana de la seva mare i observa que la noia que li havia semblat familiar és allí, mirant la Gemma. La Blanca se li atansa amb la intenció de parlar-hi, perquè possiblement es tracta d'una amiga de la Gemma.

-Hola, sóc la filla de la Gemma. La coneixies?

-Sí, vaig estar amb ella fins al moment de la seva mort, només venia a agrair-li tot el que per mi ha fet. Era molt bona dona, saps? Em va regalar molts bons moments, però tothom té un final, és una llàstima que una persona tan afable com era la teva mare hagi marxat amb tan sols 37 anys.

-Perdona, però qui ets?

-Ah sí, el meu nom és Estrella.

-Però...

De sobte l'Estrella desapareix. La Blanca mira al seu voltant i s'adona que s'ha quedat sola. Tothom està pendent d'alguna cosa que sembla interessant. Sent uns xiscles d'alegria. La Blanca surt ràpidament, el sol ha tornat a lluir en aquell poble; alguna cosa acaba de canviar.

Capítol II

Sempre s'ha de preferir el bé general al particular. El nostre benefici particular no s'ha de tenir en compte quan es tracta del bé comú.

Sant Joan Bosco

- Maria, veus aquella dona? Et sona d'alguna cosa? S'ha presentat al vetllatori, però no tinc ni idea de qui és. S'anomena Estrella. És estrany que sent tan jove i atractiva no s'hagi deixat veure pel poble mai.

- De quina dona em parles?

- De la que hi ha a la vora de la teva mare.

- T'has tornat boja? No hi veig a ningú jo, al seu costat.

- Deixa-ho córrer... Ara ja ha marxat.

- Com vulguis.

La Blanca està sorpresa, convençuda que aquella dona era allí. Creu que la Maria l'està enganyant, però no sap per quina raó ho fa.

- Blanca, marxem?

- Sí, sí, ara vinc.

És l'hora d'anar al cementiri, on tindrà lloc l'enterrament de la Gemma. La Blanca se sent trista, però la consola pensar que la Gemma descansarà en pau, en un lloc on no existeix ni el dolor, ni la tristesa, a l'anomenat cel.

Després de la cerimònia, en tornar a casa, la Blanca entra a l'habitació de la seva mare. Roman quieta durant una llarga estona mentre ho contempla tot. Sent emoció i l'únic que se li acut és agafar el llençol que havia abrigat la seva mare, l'olora, tanca els

ulls i somriu. Ella sap que per molt que l'absència de la Gemma sigui per sempre, la seva flaire està impregnada en el seu món, en tots aquells objectes que han estat testimoni de la seva lluita per viure.

Quan remira els objectes que van ser de la seva mare, la Blanca sent la necessitat de retornar-los al seu lloc. És com si les coses li estiguessin demanant de recuperar el seu ordre: el mirall, la roba interior, les arracades... Mentre intenta trobar el lloc a cada un dels records de la seva mare, li ve al cap que necessitarà la Maria i, sense pensar-s'ho, la truca:

- Maria, pots venir?

- És clar que sí. Com estàs?

- Ja he endreçat l'habitació, ara només em queda anar al soterrani, però ja saps que sempre m'ha fet respecte aquell lloc. He pensat que podries venir i ajudar-me a baixar-hi, com havies fet sempre.

- És clar que sí, Blanca, pots comptar amb mi. Però no vulguis acabar-ho tot en un dia, tens temps. Ja vinc, espera'm.

- D'acord, doncs fins ara.

Només han passat cinc minuts i la Maria ja truca al timbre. Veu la Blanca disposada a fer feina i li fa una abraçada. Comprèn que el trasbals emocional que ha patit la porta a voler estar activa, a no pensar, per això no li diu res i la segueix cap al soterrani.

A dins està tot fosc i hi ha molta humitat, és difícil respirar sense tossir. La Blanca sempre s'ha imaginat que algú l'havia

d'espentejar en baixar aquelles escales, per això les passa tan ràpidament com pot, com una bala.

La Maria, en canvi, baixa lentament però decidida, sense mostrar cap preocupació. A baix la Blanca encén una espelma i es queda sorpresa en veure el que hi ha: moltes cadires en fila, una rere l'altra, com si s'hi s'hagués organitzat una reunió.

La Blanca no ho entén. Per a la Gemma, tenir companyia havia estat un fet poc freqüent, una situació rara; veure felices les persones li produïa esgarrifor, potser perquè ella ho havia estat temps enrere, però tan sols a temporades. La Gemma no sabia que un somriure en un rostre també podia amagar una vida molt dura. La Blanca deixa córrer els seus pensaments i es disposa a pujar caixes.

- No fa falta pujar cap caixa més, oi Blanca?

- No, ja hi són totes.

La Maria s'acosta a la Blanca i li fa un petó:

- Estaràs bé, no?

- Sí, sí, tranquil·la, vés.

La Maria surt de casa dient-li adéu amb la mà. La Blanca somriu tímidament, però tarda poc a deixar córrer les llàgrimes galtes avall. Ara ja està sola, ningú no sentirà llàstima d'ella. No necessita que ningú la consoli, perquè senzillament vol plorar i no parar fins que hagi descarregat tota la ràbia, tota la tristesa i l'emoció, però cau rendida al llit, està cansada i necessita dormir.

Són les deu del matí. La Blanca es lleva. Decideix sortir al carrer, sentir l'aire humit, aquest aire que avisa que l'estiu és a prop. Es disposa a obrir la porta, però l'Estrella està plantada al davant.

- Què hi fas tu aquí? No sé què vols!, no sé d'on has sortit! No estic per perdre el temps!.

- El dolor que ha deixat la teva mare em dol menys sabent que hi ets tu. M'has d'ajudar.

- Ajudar-te a què? Però, a què estàs jugant? Ja tinc prou problemes ara mateix.

- Si us plau, seu. T'ho explicaré tot, necessito que m'escoltis.

La Blanca seu amb mala gana i l'Estrella es col·loca a la seva vora.

- Abans que res, has de saber que no vinc a molestar. Si sóc aquí, és perquè la teva mare va fer possible que així fos. Ella tenia una mena de poder, saps? Com una màgia que feia que pogués contactar amb nosaltres.

- Nosaltres? Qui sou? Sou d'alguna secta o què?

- No, Blanca, nosaltres som gent que vam abandonar aquest món fa temps, nosaltres som el que vosaltres anomeneu esperits. T'ho creguis o no, la teva mare ens podia veure i, pel que sembla, tu també. Abans d'abandonar-nos, ella ens va prevenir que això podia passar. No n'estava del tot segura, però ho va encertar. Per dir-ho d'alguna manera, aquesta mena de do que ella posseïa te l'ha transmès.

- És una broma? Perquè no te gràcia; vés-te'n de casa meva.

- Però, que no te n'adones? El dia de la vetlla de la teva mare, tu em vas poder veure i la Maria no. No et pensis que estàs boja, com més aviat ho assumeixis més fàcil et serà, o potser et penses que la boja sóc jo i que et vinc a fer por? Jo tampoc no estic per a perdre el temps, me'n queda molt poc, porto molts anys volent descobrir la veritat. Si no em vols creure a mi, confia en la teva mare.

- Que confii en la meva...

- Esperava que en endreçar l'habitació..., però veig que no: sota el coixí, ella et va deixar una carta.

La Blanca no gosa moure's; no vol aixecar-se perquè té por que aquesta boja li faci alguna cosa.

- Ah... ja ho veig. Hi aniré jo.

La Blanca resta immòbil, pendent de les passes de l'Estrella: tem que l'ataqui per l'esquena.

- És aquí!

L'Estrella torna amb un sobre a la mà que la Blanca li arravata amb avidesa, com qui intenta caçar una mosca. Es pren el seu temps per a obrir-lo. A fora no hi ha res escrit, però la carta comença així: "Vida, si estàs llegint això és..."

- Perdona, et faria res llegir-la en veu alta?

Vida, si estàs llegint això és que jo ja no sóc aquí.

No et preocupis per mi... no t'enganyaré dient-te que estaré bé, els records, els pensaments, els sentiments, les il·lusions, les promeses... en el moment que l'ànima marxa a un altre lloc, totes aquestes coses es perden. Amics, companys, coneguts i gent que falta per conèixer... tots aquests es queden aquí. Però Blanca, tu ets la cosa més preuada que tinc, siguis forta. Vagis on vagis, jo seré amb tu donant-te suport en qualsevol decisió o acte.

Possiblement ara ja hauràs conegut l'Estrella. De fet, ja la coneixies, recordes? T'he parlat d'ella molts cops, però potser no te la imaginaves així. El més segur és que ja t'hagi contat què és el que passa i, encara que et sembli una bogeria, fes cas del que et digui. Em va prometre que cuidaria de tu.

Tindràs molt temps per reflexionar i potser quan pensis en mi sentiràs ràbia, però tu saps que no m'agradava que ningú em tingués llàstima... Ho sento, però penso que mantenir en secret la malaltia va ser el millor. He anat deixant que la mort, a poc a poc, s'anés apoderant de mi. El pas del temps em fa mal. Em sento com si saltés al buit. Blanca, has d'ajudar-los, acaba tot allò que jo vaig començar.

T'estimo, petita, no ho dubtis mai.

Gemma.

La Blanca, que ha estat llegint sense aixecar els ulls del paper, es guarda la carta al pantaló i s'eixuga les llàgrimes. S'ha quedat sense paraules i amb la mirada perduda. En la seva ment totes aquestes sorpreses hi estan buscant un lloc. L'Estrella, conscient que la carta ha trasvalsat les emocions de la Blanca, mira de trencar el silenci:

- Estàs bé? De debò que ho sento, però jo...no podia fer res més. Et necessito i no puc deixar que passi el temps.

- T'ajudaré.

- De veritat? T'estic molt agraïda i la teva mare encara n'estaria més.

- Sí, però no sé si sabré fer-ho com ella. La meva mare ho feia tot amb delicadesa; jo no sóc així. No conec el vostre món, no sé què n'esperes, a què t'he d'ajudar?

- La història es remunta al passat: fa un temps vaig abandonar aquest poble sense deixar cap rastre, saps? Jo era d'aquí i, de joveneta, disfrutava com ningú, recorria els carrers cantant, fins i tot m'anomenaven *petita princesa*. Però vaig créixer i a mesura que m'anava fent gran també me'n distanciava més i més; quan vaig acabar els meus estudis llavors vaig decidir tornar. Per alguna raó a la gent no li va agradar la meva tornada, deien que havia arribat amb el dimoni.

- Amb el dimoni?

- Sí, jo vaig venir amb el Josep, que en aquells temps era la meva parella. Avui en dia encara no entenc per què va causar aquesta

sensació si ni tan sols el coneixien. Jo, creu-me, me l'he estimat més que a ningú, malgrat que un dia ell, cansat de les males cares i el rebombori que havia aixecat, va decidir marxar i abandonar-me. Doncs al cap de tres dies de la seva partida jo ja havia abandonat aquest món. Tot el poble el va acusar.

- Però va ser ell o no? Tu ho has de saber, ets l'única que hi eres present el dia de la teva mort.

- Aquest és el problema, que no recordo res d'aquell dia. Una vegada vaig sentir dir que el dia que et mors recordes tota la teva vida, excepte el dia de la mort. Suposo que per aquest motiu sóc aquí i no puc marxar definitivament a l'altre món. Necessito saber la meva veritat per a poder partir.

- I doncs, recordes l'última persona que vas veure abans de morir? És a dir, l'última persona amb qui vas parlar?

- No, la veritat.

A poc a poc la Blanca, ja molt més serena, mostra interès i ganes de participar en l'assumpte.

- Jo crec que hem de començar per buscar el Josep, potser ell realment hi va tenir alguna cosa a veure en tot això. Saps per on para?

- No.

- Doncs haurem de fer tot el possible per trobar-lo.

- Una última cosa, has de saber que jo no puc sortir del poble. Per alguna raó al meu cos no li és permès de travessar els límits del poble.

-Una mica estrany això que et passa. Per cert, no m'has explicat on vas morir.

- Ah, és veritat. Recordes el vell hivernacle que hi ha a la vora de Can Miret?

- Sí, i tant. Però em sembla que no fa massa temps que el van tancar.

- Ho sé, tot i que semblava poc lògic cloure un hivernacle que produïa tantes hortalisses, finalment l'Ajuntament van decidir tancar-lo.

- Podríem començar per anar al registre del poble. Allí ens donaran informació per iniciar la nostra recerca.

La Blanca sembla cada vegada més interessada en el tema. La Blanca i l'Estrella es dirigeixen al registre. En entrar veuen un home darrera del mostrador. El registre és petit, hi ha unes estanteries a dreta i esquerra, plenes de premis.

- Hola, bona tarda.

-Hola, em dic Blanca, seria tan amable d'ajudar-me a buscar una persona?

-No l'entenc... Sigui més concreta siusplau.

- Li sona el nom d'Estrella?

- M'hauria de sonar?

En aquell moment, un home en cadira de rodes surt d'una sala i es dirigeix a l'entrada, just on es troben la Blanca i l'Estrella.

- Què desitja?

El treballador que l'ha atès li explica que havia preguntat per una dona anomenada Estrella. Aquell home mira fixament la Blanca.

- Ja no hi és aquí, va morir fa molt temps. Si la busca, ja ha arribat tard.

-No, no la busco, només em volia informar de què havia passat després de la seva mort. Si se n'havia arribat a esbrinar alguna cosa. Qualsevol informació per petita que sigui em pot ser de molta utilitat. Estic realitzant un informe per a la universitat sobre homicidis sense resoldre. La meva mare em va dir que en aquest poble trobaria molts casos per estudiar. I per aquest motiu he vingut aquí.

- Jo no et puc explicar res més que el que sap tot el poble. L'Estrella era molt bona noia, es creia que tenia amics per tots els racons de Campou, però pel que es veu també tenia enemics. La persona que la va matar devia tenir els seus motius perquè es va quedar ben descansada. Va ser una gran pèrdua. Sap, l'anomenàvem *petita*...

- ...*princesa*.

- Sí, encara a hores d'ara me la imagino cantant per aquests carrers tan estrets. Espero que aquesta informació li pugui ser útil per al seu treball. Dubto que algú en sàpiga res més.

- Moltes gràcies.

La Blanca se'n va, acompanyada de l'Estrella, que no diu res. En sortir la Blanca es troba la Maria.

- Ei, hola Blanca, què hi fas aquí?

- He vingut a investigar una cosa.

- Quina cosa?

- Ja t'ho explicaré millor en un altre moment.

La Blanca se'n va, mentre la Maria l'observa com s'allunya. Esperava que a hores d'ara ja hauria esbrinat alguna cosa, però la veritat és que no té res de nou. La Blanca no sap què pot fer per aconseguir més informació. Mira l'Estrella, que té cara de tristesa, encara que no ho demostra amb llàgrimes. Sap que el seu cas no avança i dubta si ha fet bé explicant-lo a la Blanca. Però ella s'hi ha entusiasmat i la invita a estar-se a casa seva perquè li descobreixi més coses sobre la seva vida. L'Estrella ho accepta.

- I tu, Estrella, quants anys tens?

- Si vols que et digui la veritat, no en tinc ni idea.

- Com?

- Doncs això, jo sé que vaig morir quan tenia vint-i-cinc anys. Ara ja en fa trenta i, malgrat tot, he conservat la mateixa edat amb què vaig morir.

- Això és molt estrany, però no sé per què m'estranya si encara és més sorprenent que estigui parlant amb una dona morta.

- Si no et fa res, m'agradaria que no em diguessis així. Nosaltres preferim anomenar-nos esperits.

- D'acord.

- Hi ha més co...

- Continua.

- Dic que hi ha més coses que no t'he contat encara. Una setmana abans de morir, jo estava asseguda sota el roure vell del poble, saps? Havia rebut una carta a casa i preferia sortir a llegir-la a fora. Era una carta sense remitent, no hi figurava ni el lloc des d'on s'enviava. Però el que hi havia a dintre era encara més estrany. Era una carta curta, potser ni se'n podria dir així, perquè era un escrit de tan sols tres frases. Deia: "No sé qui sóc, ni on vaig, només sé que m'han enviat per buscar-te. Reuneix-te amb mi al carrer Santa Oliva número 3. T'hi espero. Siguis discreta." Però jo no en vaig fer cas, no vaig tenir valor, em feia por.

- T'entenc. I creus que això té alguna cosa a veure amb la teva mort?

- Possiblement. La carta feia la mateixa olor que casa teva i...

- I què em vols dir amb això? Creus que podia ser la meva mare la que t'enviava la nota?

- No ho sé. Però quan mors, les olors són més intenses, és a dir, es noten molt més. No sé si m'explico bé.

- Ho intentes.

- Doncs, resulta que una nit l'olor d'aquella carta em va recordar casa teva i d'aquesta manera hi vaig entrar i va ser quan vaig conèixer la teva mare. Encara que sigui difícil de creure, segueixo sense trobar la relació entre les olors.

- I no li va semblar estrany, a la meva mare, que hi entressis tu com si res?

- No, ella ja coneixia el seu do abans que jo arribés. Havia ajudat més gent abans que a mi. És més, quan ella m'ajudava a mi, a la vegada ho feia amb d'altres.

- I no me'n va dir res...

- Blanca, tu també hauràs d'ajudar altres persones i no totes tindran bones històries per a contar. Si vols que et doni un consell, pren-t'ho amb calma, tingues en compte que nosaltres no et podem tocar. Cap de nosaltres no et podrà fer res físicament, però no deixis que tot això t'afecti psicològicament. Ho sento, però ara he de marxar, he d'anar a veure la meva germana.

- Ella també et veu?

- No, ella no sap que hi sóc.

La Blanca, com si tota la vida hagués conviscut amb aquesta estranya situació, s'acomiada normalment de l'Estrella i també surt, es dirigeix a casa de la Maria.

- Maria, t'he d'explicar una cosa: al principi et sonarà molt estranya i sé que no em creuràs pas, però tu deixa'm que acabi, després em podràs dir què en penses... La veritat és que no sé per on començar, Maria.

- M'estàs espantant, què passa? El dia que et vaig trobar al registre estaves molt estranya.

- Recordes que el dia de la mort de la meva mare et vaig parlar d'una dona que era al costat de la teva mare?

- Sí, ho recordo.

- Doncs es diu Estrella i va morir fa temps. Es veu que la Gemma la podia veure, no sé com, és com una mena de do el que ella tenia. I quan va morir, és com si me l'hagués passat a mi, saps? Com si la seva absència només hagués deixat aquesta capacitat de poder veure les persones de l'altre món.

- T'estàs quedant amb mi, oi?

- No, no és cap mena de broma, només vull que ho sàpigues ja que ets la meva millor amiga.

- Blanca... m'estàs demanant que em cregui una cosa que no he pogut veure amb els meus propis ulls.

-Confia en mi.

Ja són les nou de la nit i és tot fosc, el cel sembla que vol descarregar pluja, però s'hi resisteix. A l'estança principal de casa de la Blanca s'hi troben ella i l'Estrella. La Blanca s'afanya a trucar a la Maria per demostrar-li que l'Estrella existeix.

- Maria, vine, corre.

- Estàs boja? Però què coi et passa últimament.

La Blanca li demana a l'Estrella que l'acompanyi a casa la Maria, ja que si ella no vol sortir, hi hauran d'anar elles. Truquen a baix:

- Maria, sóc aquí perquè vegis que dic la veritat.

- Blanca, estic molt cansada, no tinc ganes d'escoltar tonteries.

- Et vols esperar? Només sóc aquí per demostrar-t'ho.

- A veure...

La Maria li obre la porta i elles puguen. Pot veure com la Blanca parla amb algú, però no hi ha ningú més. L'Estrella s'acosta a la Maria i li bufa a l'orella. La Maria obre els ulls, li ha vingut un calfred. La Blancariu.

- De què rius?

- Ho has notat, oi?

- No he notat res.

- Necessites que ella ho torni a repetir perquè t'entri al cap?

La Blanca segueix rient. L'Estrella ho torna a fer.

- Bé, bé ja n'hi ha prou, et crec, però digues-li que deixi de molestar-me.

La Blanca para de riure, ara només somriu.

- I la veus?

- Sí. Ja sé que és una cosa que no et puc demostrar, però és veritat.

- No m'ho puc creure... no te'n va dir res la Gemma? Ja saps... que els podia veure, vull dir.

- No. M'has de prometre que guardaràs el secret, que no ho diràs a ningú.

- T'ho prometo, però ara explica'm més coses d'ella.

La Blanca i la Maria es queden parlant fins tard. La Maria sembla que cada vegada n'està més convençuda. L'Estrella se sent feliç: la Maria no la pot veure, però la pot notar.

Capítol III

La violència és la por a les idees dels altres i la poca fe en les pròpies.

Forges

Són les deu del matí, la Blanca s'acaba de llevar i la Maria ja truca a la porta.

- Blanca, crec que em podria acostumar a portar una vida així, investigant què li passa a la gent. No, si al final acabaré sentint enveja de tu.

- No diguis bestieses.

La Maria entra decidida a casa de la Blanca.

-Què t'anava a dir? Ah, sí, l'Emma, la que anava amb nosaltres a l'escola, recordes?, vaig sentir que havia jugat a un joc anomenat ouija, que consisteix a poder contactar amb els esperits. Ella no va sentir res d'especial, però hi ha una llegenda que diu que aquella persona que hi jugui, podrà veure els morts.

-Tia, el que jo tinc és ben diferent... A més, dubto que un joc estúpid pugui fer això.

-Ah, sí? Doncs si no fa res, no tindràs cap inconvenient a jugar-hi, no?

- Deixa'm, m'ho dius de veritat?

- Sí, tia.

- Hi juguem nosaltres dues soles?

- Què passa? Me n'informaré, però crec que tant és les persones que hi juguïn.

- Tu informa't de tot el que pot passar i jo mentrestant m'ho penso.

La Maria s'acomiada donant-li un petó. La porta es tanca. La Blanca comença a parlar amb l'Estrella.

- Ho has sentit?

- Doncs, sí.

- Tu saps alguna cosa sobre aquest joc?

- No, però només és una llegenda, molta gent hi ha jugat, i com si res.

La Blanca seu, pensativa.

Passen les hores, passen els dies i la Blanca va recollint cada cop més informació relacionada amb l'Estrella. Ha après que en el moment de parlar amb l'Estrella en públic ha de ser més discreta, no vol que la prenguin per una boja. Ara ja coneix l'adreça del Josep, però és bastant lluny i això és un fet que li preocupa. Ella sap que en cas d'anar-hi, ho haurà de fer sola, l'Estrella no pot sortir del poble. Per altra banda, la Maria ha conegut l'Aitor i decideix trucar a la Blanca per a contra-li-ho tot.

- Digui'm?

- Blanca?

- Sí, sóc jo, qui és?

-Sóc la Maria! Sembla mentida que no em reconeguis per la veu; què passa, ja t'has oblidat de mi?

- No dona no, però d'on truques?

- Des del mòbil d'un amic, és diu Aitor, és del poble. El vaig conèixer gràcies al cuiner de cerimònies.

- Gràcies al cuiner de cerimònies, que ja ha tornat de París?

- Sí, però ja fa temps, eh?

- Escolta'm, vine a casa i em presentes l'Aitor.

La Maria comenta a l'Aitor que la Blanca viu a tan sols dos carrers d'allí i que estaria bé atansar-s'hi per veure com està. Mentrestant, a casa de la Blanca l'Estrella no para de riure.

- De què rius?

- De res, tant se val.

- No, ara m'ho expliques.

- No és res, Blanca, només són records graciosos.

Truquen a la porta, ho fan de tal manera que sonen tres tocs pausats. La Blanca obre contenta repetint: "És la Laia!"

- Laieta, què hi fas tu aquí?

- Vaig assabentar-me de la mort de la teva mare i he volgut venir a fer-te companyia. Ho lamento, Blanca... Ja saps que no parlava molt amb ella perquè, bé, teníem les nostres diferències... però quan va arribar la meva mare a casa i m'ho va contar vaig pensar que havia de venir, i ho he fet tan aviat com he pogut.

-No t'amoïnis per mi, estic bé... Ja han passat uns dies... Parlem de tu, com va tot?

-Bé, bé, trobant-te a faltar, però bé. Ja no truques mai! Però et perdono.

La Laia riu, se sent feliç de veure la Blanca després de tant de temps.

-Ja deus saber que no estic passant bons moments. Si vols que et digui la veritat, últimament no m'he preocupat gaire per la família. Molts cops penso que m'hauria de quedar en aquest poble una bona temporada.

-I la Maria? També és per aquí? O ella ja s'ha pogut alliberar d'aquest poble?

-No, segueix aquí, precisament fa dos minuts que li he dit que vingues.

- Ah, doncs perfecte, així ens trobarem totes tres.

- Sí. I bé, Laia, explica'm alguna cosa? Digues, per on voltes ara?

- Doncs ara sóc a casa del Jordi, ja que els meus pares han marxat de viatge a Egipte i no vull estar sola.

- Ai, els enamorats, que bé que viuen. I on és el Jordi?

- S'ha quedat a casa. Està molt enfeinat estudiant perquè ha de recuperar.

- Me n'oblidava.

- Blaaancaaa!

Se sent la Maria cridar des de l'altra banda de la porta. La Laia fa unes alegries com si no hagués vist la Maria de fa anys i li obre la porta.

- Laia, què fas aquí? Com estàs? Com va tot? Estàs bé, oi?

- Sí, Maria, sí, tenies ganes de veure'm, eh?

- No ho saps tu prou. La Blanca ja no és la mateixa.

La Blanca es mira la Maria amb cara de burla. La Maria li fa l'ullet i l'acompanya amb un somriure.

- Noies, us presento l'Aitor.

- Hola, molt de gust, jo em dic Blanca.

- Hola, em dic Laia.

- Hola.

La Blanca i la Laia es queden molt sorpreses. Però segueixen parlant com si res.

- He tingut una setmana difícil, però m'agrada que puguem estar les tres juntes; per cert, quan marxés, Laia?

-No tardaré molt, Blanca, el Jordi m'està esperant i a més veig que ja tens companyia, que no estàs sola.

La Laiariu i la Blanca es mira la Maria.

- Blanca, et fa res que vagi a buscar un got d'aigua?

- És clar que no.

La Laia va a la cuina i la Blanca, en veu baixa i molt de pressa, li diu a la Maria que ha de contar-li una cosa.

- Bé noies, ja estic preparada per marxar.

- No et pots quedar una estona més? La Maria i jo fa molt temps que no et veiem.

- Us prometo que tornaré a visitar-vos.

- Està bé, doncs. Adéu Laia.

- Adéu, noies.

La Blanca no para de mirar l'Aitor, li sembla un noi molt estrany: és allí, dret, a la vora de la porta, no ha dit res en tota l'estona i no s'ha acomiadat de la Laia. La Blanca li comença a parlar:

- I què, vius per aquí?

- Em parles a mi?

- És clar.

- Sí, visc per aquí.

La Blanca es queda tallada, esperava una resposta més llarga, una resposta que li permetés poder seguir amb la conversació.

- Està bé. I com us heu conegut?

- La meva mare estava al bar de Can Pep i l'Antònia hi va entrar una mica més tard. Pel que es veu, ja s'havien vist algun cop pel poble però no havien parlat mai. L'Antònia li comentà al Pep que la Maria ja havia començat la universitat i per fi ja tenia clar el que volia ser en un futur. La meva mare els va interrompre i va esmentar que ella també tenia un fill... D'aquesta manera, ens van presentar.

La Blanca queda sorpresa, aquest cop ha parlat més del que calia i afegeix:

- Ara ja serem tres. Però el que és estrany és que haguem tardat tant de temps a conèixer la gent, portem molts anys juntes, només les dues, jo creia que en aquest poble només hi havia gent gran, que l'única excepció érem nosaltres dos, però ja veig que no.

L'Aitor se la mira fixament i li contesta:

- Això és el que tu veus. Hi ha més gent, en aquest poble hi ha gent de totes les edats, el que passa és que molts d'ells tenen pares que es poden permetre el luxe de portar-los cada dia a la ciutat. Fan una angúnia...

- De totes maneres, tu no deus haver passat tota la vida aquí, oi?

-No... no he tingut una vida fàcil jo tampoc. Vaig estar tancat en un reformatori, la raó? Perquè sempre trobava algun insult que s'adeqüés a les situacions o conversacions que els meus pares em plantejaven, però això va succeir fa molts anys; encara els guardo rancor, em van deixar allí com si res, com si no els importés gens. I jo m'hi vaig estar sol... Els dies es tornaven anys... Trobava injust que em possessin l'etiqueta de delinqüent, quan jo tan sols era un noi que tenia petits problemes. Quan segons els especialistes ja estava recuperat, vaig anar a casa, i la meva mare va decidir venir a viure a aquest poble ja que li semblava que aquí no podria fer tantes bestieses; els meus pares consideraven que els meus amics eren una mala influència.

- Una història impactant, però segurament insultar no era l'únic que feies, veritat?

- Sí.

- Em... us ve de gust anar al bar a beure alguna cosa?

La Maria, la Blanca i l'Aitor surten cap al bar. Abans de marxar, l'Estrella vol parlar amb la Blanca.

- Blanca, l'Aitor amaga alguna cosa, intenta aparentar el que no és.

- A mi també em sembla estrany tot el que diu, sembla un noi problemàtic, però a la vegada és amable i educat. És hora de marxar, ens veiem més tard per seguir investigant.

-Fins aviat.

Com que el bar habitual està molt atapeït, decideixen anar al del costat per prendre alguna cosa.

Són les set de la tarda, la Blanca torna a casa, allí hi ha l'Estrella asseguda al sofà.

- Què has fet? T'has estat aquí tota l'estona?

- Sí, bé, vull dir no. He anat a veure què fèieu, m'he fixat en tots els moviments que caracteritzen realment la manera de ser de l'Aitor.

- I què n'has tret?

- El que ja sabíem, sembla que sí que ha pogut tenir problemes en el passat, però ara ho porta bastant bé.

- Canviant de tema, Estrella, què podem fer ara? És a dir, on podem anar a buscar informació?

- Sé d'una persona que ens pot ajudar, per això m'has de fer un gran favor perquè si ella et creu, ens dirà on es troba el Josep.

- Qui és?

- La meva germana.

- I on viu, a Lleida capital?

- Sí.

- Així que hauré d'anar...

- Sola.

- Està bé... què he de fer? Què li he de dir? I com hi he d'anar?

- És fàcil, agafa l'autobús, et deixarà gairebé a la vora de casa seva, ella viu al carrer Vetusta dels Horts, número 23. El pis és el segon primera. La teva visita li semblarà estranya, per tant tu li comentes que la teva mare era molt amiga meva, que es coneixien molt. Aquesta serà l'oportunitat perfecta perquè ella et deixi passar i, un cop dins, has de canviar de tema i anar al gra, digues-li que has estat enviada per la teva pròpia mare ja que va ser un desig de l'Estrella, i treu el tema del dia de la meva mort. Possiblement no et contestarà; si veus que ella no respon, no insisteixis, deixa que en faci memòria, ens servirà igual. En el cas que no parli, no et preocupis, intenta que almenys ho pensi.

- Què aconseguirem pel fet que pensi les coses?

- Des de ben petites tenim una mena de connexió, som bessones, saps? Ah... i una última cosa, no facis cara de sorpresa en veure-la, és idèntica a mi.

La Blanca arriba a Lleida i va directament a casa de l'Estel. Se li ha presentat, li ha dit el que li havia indicat l'Estrella i, efectivament, la

seva germana no ha obert boca, però ella creu que l'ha fet pensar en el que a elles els interessa, per tant ha complert la missió. L'Estrella, a casa, roman amb els ulls tancats, sembla que està adormida. Quan torna la Blanca, la troba com si medités.

-Estrella, estàs bé?

- Sí, sí...

- No ha dit res, com tu havies predit m'ha deixat entrar amb l'excusa que la meva mare et coneixia, però més tard s'ha anat apagant, la seva cara de tristor no m'ha passat desapercebuda. Crec que devia estar pensant en tots els moments que havia passat amb tu.

- No ha pensat en això, però hi ha una cosa que no em quadra.

- Què ha pensat?

- Ella no sap la manera com vaig morir, la van enganyar. Ara caldrà que quan hagi passat un cert temps tornis a casa seva i li ho contis tot. Ella està molt dolguda, encara pensa que la meva mort va ser culpa seva perquè vam discutir abans que jo marxés de casa. Ella i jo sempre estàvem juntes, no ens separàvem per a res, tot i que ens barallàvem molts cops, però aquella vegada la discussió va ser molt dura. Ella no parava de plorar; jo no li vaig fer cas i vaig marxar de casa, aquella nit no vaig tornar.

- I per què vau discutir?

- Pel Josep, a ell li agradaven totes les dones. Venia a passar uns dies a casa meva, però feia temps que observava la meva

germana. Jo no m'adonava del que estava passant fins que vaig veure com ell li feia un petó. La sorpresa va ser tan bèstia que em vaig atansar a ells i els vaig soltar una bufetada a cadascun. L'Estel estava molt dolguda, no sabia què dir, jo vaig marxar. En el moment en què jo vaig morir ella ja no era la mateixa, només li quedava la seva ànima per ajudar-la a respirar. Cada nit parlava amb mi, sempre em demanava que li donés una mena de senyal perquè pogués sentir que era allí, però no m'hi veia amb forces. Una d'aquelles nits, l'Estel em va explicar què passava realment.

- Explica-m'ho.

- La meva germana no volia, es més, refusava el Josep, no li agradava, sempre em deia que no era un bon partit, que jo em mereixia alguna cosa millor. El Josep va començar a malparlar de nosaltres, no sé si m'entens. L'Estel és una persona fàcil de convèncer i ell li explicava bestieses que suposadament havia dit jo. A poc a poc, l'Estel es va anar creient més el que ell li deia, fins al moment en què el Josep li va confirmar que ja no estàvem junts. Llavors va ser quan l'Estel va pensar que ja no em faria mal.

- Però tu estàs bé amb ella?

- Jo no li guardo rancor, és la meva germana, sé que ho va fer sense cap mena de mala intenció. Ella és el millor que tinc, més ben dit, és l'única que em fa falta. No vull que li passi res, per això no volia recordar-li el Josep, però és pel meu bé, he estat molt de temps pensant en els altres, en lloc de fer-ho en mi. Ara ja n'hi ha prou, ha arribat l'hora de mirar pel que em convé.

- Tinc la sensació que sempre has confiat massa en la gent, però no tothom és com diu ser.

- Saps, des que no visc que m'he adonat de moltes coses. No tot és com sembla, he après a reconèixer la gent que té una doble cara.

- No sé què dir.

- No diguis res, seu, t'anirà bé. En el pensament de l'Estel hi ha alguna cosa més, aquesta cosa és que ella sap on es troba el Josep.

- De debò? Això significa que ella ha tingut contacte amb ell?

- Sí, però no pas pel que et penses.

- A no, i per què, doncs?

- Quan vaig morir, el Josep i l'Estel van atrevir-se a tirar endavant amb la relació, però no va durar gaire: ella estava molt malament per poder seguir amb una farsa. En el moment en què ho van deixar ella va decidir que ja era hora de marxar cap a la ciutat. Volia tenir un treball que l'omplís emocionalment, perquè en un poble com aquest, l'única feina que podies trobar era anar a la fruita; també volia formar una família. Jo sé que ella va intentar oblidar-se de mi, però no va poder. Quan érem petites, sempre dèiem que la primera que tingués casa invitaria l'altra a viure amb ella. Doncs bé, fa tan sols un any l'Estel va rebre un missatge del Josep dient que em trobava molt a faltar i que en l'únic lloc on voldria estar-se era aquí.

- Això significa que el Josep és al poble? Però, no creus que ell hagués intentat contactar amb tu d'alguna manera? És a dir, que ell hagués volgut saber el que realment passava?

- Recorda que és un dels principals sospitosos. Possiblement només volia tornar al poble per poder-se defensar. O qui sap, si era per matar una altra noia.

- I què se n'ha fet de la casa de quan eres petita?

- Es va vendre fa molts anys, amb tots els terrenys. Ja no em quedava res.

- Tingues en compte que ja fa un any que ell va dir que s'instal·laria en aquest poble, a hores d'ara potser ja se n'ha anat. A no ser que...?

- Hagi mort.

La Blanca i l'Estrella es miren, saben que tenen molta feina per endavant, però ja la començaran demà. És l'hora d'anar a dormir. La Blanca s'acomiada de l'Estrella i marxa cap a la seva habitació; quan està a punt d'agafar el son, la Maria li truca per telèfon.

- Maria, què vols?

- Saps que em vas demanar informació sobre la ouija?

- Sí, però ara...

- Doncs he vist per internet que no és pas perillós, que només en països d'aquests d'Amèrica passen coses estranyes, però precisament a Lleida no ha passat mai res, deu ser que potser no tenim les qualitats necessàries.

- Ho dius de debò? No passa res?

- No.
- Però d'on traiem el joc?
- El podem comprar, dubto que sigui molt car.
- D'acord, en parlem demà.

Són dos quarts de deu del matí, la Blanca es lleva. El causant del seu malhumor és un gat negre, bastant escanyolit i coix, que no para de miolar perquè es troba enganxat entre la reixa que separa la finestra de l'habitació de la Blanca i l'exterior. S'aixeca del llit, però li costa visualitzar el que passa. La Blanca, en veure el gat, l'intenta ajudar, l'agafa i el solta al carrer. Abans de fer-ho, s'adona que al collar del gat hi ha indicada una adreça. Li sembla estrany que aquest animal, que prové d'una casa que es troba a cent metres de la seva, hagi intentat entrar. Pensa que tal vegada li hagi cridat l'atenció alguna cosa que hi ha a dins. La Blanca no espera més i decideix portar el gat a casa seva.

Sonen tocs del campanar del poble, la Blanca resta immòbil: algú ha mort. Mira per la finestra i veu gent que plora i d'altres que miren els que estan plorant. La Blanca té curiositat per saber qui ha mort. Surt al carrer i veu la Maria i l'Antònia.

- Què ha passat?
- El quiosquer, que ahir a la nit va caure per les escales. Es veu que es va donar un cop tan fort al cap que el va deixar inconscient.

Ni la reanimació no va servir; va patir nou parades cardíaques, fins que ja va ser definitiu.

- Quina pena, com està la Neus?

- Doncs és allà davant, abraçant el taüt. Ens ha demanat que sortíssim tots al carrer perquè ell sabés que havia estat molt estimat.

- Jo no en sabia res...

- Potser pensa que amb tot el de la teva mare ja en tens prou.

- Suposo que és això...

- Em penso que ara decidirà anar a viure en un altre lloc..., l'únic motiu que la lligava a aquest poble era el fet que el seu marit treballava aquí, ara ell ja no hi és, suposo que ella no tindrà ganes que tot li recordi a ell.

L'Antònia parla amb les noies:

-Marxeu, nenes, ja faig companyia jo a la Neus.

La Blanca i la Maria van a casa d'aquesta. Ella ha fet una trucada a l'Aitor per dir-li que hi vagi amb allò que ell ja sap. La Blanca li pregunta a qui ha telefonat i la Maria només li diu que és una sorpresa. Ja fa mitja hora que són a casa i la Maria proposa que s'asseguin al voltant de la taula del menjador. La Blanca no hi té inconvenient.

- Maria, ja sóc aquí.

- És l'Aitor? Aquesta era la sorpresa?

- Tu espera't.

De seguida entra l'Aitor amb un joc, la Blanca a simple vista no és capaç de reconèixer de quin joc es tracta, però a mesura que se li atansa s'adona que el que té davant dels seus ulls és el de la ouija, temut per molta gent.

- D'on l'has tret?

- Molt fàcil, només em va fer falta posar-me en contacte a través d'internet amb algú que en tingués i ja no el volgués. Vaig agafar un tren cap a la ciutat i, apa, vaig aconseguir el joc.

- N'esteu segurs? Jo no les tinc totes, aquest joc pot portar-nos problemes.

- No seràs una cagada, no?

La Blanca prefereix no contestar, perquè ells coneixen la resposta, però tampoc no troba un argument prou convincent per no jugar-hi. Es distribueixen un a cada banda de la taula, el tauler de joc es troba al centre. L'Aitor els explica la manera de jugar i altres detalls que és necessari saber.

- No heu de moure el vas, queda clar?

- Clar, o et penses que som tontes? Ja sabem com s'hi juga.

Inicien el joc com si res. En un moment donat, la Maria s'aixeca, diu que no vol continuar i marxa; la Blanca corre darrera seu.

- Maria, què et passa?

- Només necessitava respirar.

- Estàs molt pàl·lida, ha passat alguna cosa? Ja sabia jo que no havíem de jugar. Hi pot haver conseqüències... Au, entra que et prepararé alguna cosa.

- Estic bé, Blanca, no vegis coses estranyes on no n'hi ha, només volia respirar aire pur, només això.

- D'acord, però et demano que vinguis a dins, fa fresca.

La Maria i la Blanca entren, mentre l'Aitor manté el dit recolzat en el vas; se les queda mirant i somriu.

- Ens havies espantat!

- Què noies, seguim jugant?

- La Maria nota quelcom d'estrany, millor que ho abandonem per un altre moment.

- Com vulgueu. Jo marxo a casa, us deixo aquí el joc. No jugueu sense mi, d'acord?

- Tranquil, que no ho farem.

La Blanca acompanya la Maria a la seva habitació. Té el front bastant calent, fet que demostra que ella tenia tota la raó quan deia que la Maria intentava dissimular el seu malestar. La Blanca marxa cap a casa i deixa la seva amiga dormint.

Són les dues i tres minuts del migdia, la Blanca ja fa estona que està trucant a la Maria, però no hi ha resposta. La Blanca està explicant a l'Estrelola tot el que van fer la nit anterior, quan sona el telèfon i interromp la conversa.

- Digui'm?

- Blanca, m'has trucat?

- Sí, com et trobes?

- Jo bé, per què?

- Ahir estaves molt estranya, i a més en el moment que jo vaig marxar de casa teva tu tenies febre.

- Jo no recordo res, només el moment en què l'Aitor ens estava explicant les regles del joc, què més va passar?

-Res en especial, tenia raó, aquell joc no serveix per a res. Però enmig del joc tu et vas alçar sense dir res i vas marxar dient que necessitaves respirar aire del carrer, més tard vas caure rendida al llit.

-Que estrany, potser estava tan cansada que era com si en aquell moment ja estigués adormida, no ho sé.

-Deixem-ho. Per cert, avui anirem a fer unes investigacions pel poble, ja et vaig contar que el Josep era aquí i volem començar a buscar-lo, ens acompanyaràs?

-Estaré encantada de fer-ho.

-Doncs a les 7 de la tarda a casa meva.

La Maria penja ràpidament, encara ha de dinar, s'ha de dutxar i ha d'endreçar la casa abans que sa mare arribi. Es dirigeix cap al menjador i en veure el joc l'amaga ja que si l'Antònia el veiés s'enduria un ensurt.

Són tres quarts i cinc de set, la Maria truca a casa de la Blanca.

- Maria, ja sóc aquí.

- Blanca, que aviat!

- Sí, és que no sabia què fer, així que he vingut.

- Passa, passa.

En el moment d'entrar, l'Estella es troba situada a la vora de la porta; amb un somriure a la cara i diu:

- Hola, Maria.

Inconscientment, la Maria respon:

- Hola.

Tant la Maria com l'Estrella es queden parades. Com pot ser que la Maria l'hagi sentit? L'Estrella no s'ho pot creure, la Maria la pot percebre.

Capítol IV

Només aquells que res esperen de l'atzar, són amos de la destinació.

Matthew Arnold

- Blanca, Blanca, Blanca, corre vine.
- Què passa?
- Acabo... Acabo de parlar amb l'Estrella.
- Què dius? No entenc res. Com has parlat amb ella?
- Com es parla amb una persona? Amb la veu, Blanca. M'ha dit hola i li he respost. He sentit com em parlava.
- La pots veure, és a dir, saps on es troba ara mateix?
- Aquesta és la part estranya, que no la veig ni la noto, només la sento.

La Blanca demana a l'Estrella que li preguntin alguna cosa per demostrar que la Maria diu la veritat. La Blanca està confosa.

- Maria, com et trobes?

La Maria s'orienta per la veu, d'aquesta manera pot saber més o menys on se situa l'Estrella. La Maria fa cara d'exaltada.

- Ho veus Blanca, sé el que em dius, no m'invento res, no sé què em passa, ni com em passa.
- Però és la primera vegada que et passa, oi?
- És clar que sí, és la primera vegada que parlo amb un mort.

La Blanca i la Maria es miren, tant una com l'altra troben una raó força evident per explicar-se el que li està passant a la Maria.

- Maria, el dia aquell que vam jugar...

- No continuïs..., ja sé per on vas.

La Blanca i la Maria n'estan convençudes. En un principi la Maria se sent confosa pel que li està passant; a poc a poc es fa conscient que uns dies enrere tenia enveja de la Blanca.

- I si només puc parlar amb l'Estrella?

- S'haurà de comprovar.

La Maria no fa cas de la resposta de la Blanca, s'acomiada de l'Estrella i somriu.

- Ho has vist, Blanca? Li he parlat.

La Blanca es queda amb cara de no saber pas què està passant, fa tan sols uns segons la Maria estava preocupada i no entenia res, ara sembla que ja ho ha assimilat tot.

- Blanca, sento que hàgim de fer això ara, però necessitem avançar.

- Què dius, Estrella?

- Hem de trobar el Josep.

- Ah sí, sí...

La Blanca encara segueix sorpresa per la reacció de la Maria, però surt enèrgica per la porta.

- Per on comencem a buscar? Haurem d'anar casa per casa preguntant, no?

- Blanca, com vols que anem casa per casa? Ets boja? No acabaríem mai, a més en el cas que trobéssim la casa, et penses que sent un dels homes més buscats diria que és allí tan fàcilment? És millor que anem al registre, allí ens poden ensenyar el cens de persones, encara que podem tenir complicacions.

La Blanca i l'Estrella es dirigeixen al registre i en arribar-hi veuen que el lloc no està atès.

- Hola, que hi ha algú?

Surten dos homes de la sala que hi ha mig oculta darrera del mostrador.

- Ho sentim, no ho tenim obert.

- D'acord.

La Blanca surt per la porta i va parlant amb l'Estrella, però en no rebre contestació es gira, veu que ella està parada davant del mostrador.

- Estrella.

- Ja vinc.

- Què et passa?

- Aquell cabell castany amb reflexos rojos, que són més notables al sol, aquells ulls que semblen l'univers i aquell nas punxegut. Aquell és el Josep.

- El Josep? Però aquell noi tan sols deu tenir uns vint anys...

L'Estrella es queda pensant, alguna cosa li diu que no pot ser el Josep ja que és massa jove, però li és tan familiar...

- Blanca, ja et vaig dir que sabia poc d'ell i de la seva vida anterior. Em dóna la sensació que ell pot ser el seu fill.

És estrany, hi ha molta gent al carrer. La Blanca ha tingut una idea, però prefereix comunicar-la a l'Estrella a l'arribar a casa, no fos cas que la gent la veiés parlant sola.

- Estrella... i si esperem que surti i el seguim per veure on viu?

- És molt bona idea, ara que si et veu, què faràs? Ja t'ha clissat anteriorment en el registre i podria pensar coses que no són.

-Tranquil·la, aniré amb compte!.

La Blanca es disposa a sortir de casa, tan sols ha tingut temps d'agafar un entrepà per si li ve gana.

- Estrella?

- Si no t'importa, prefereixo quedar-me a casa, no vull recordar més. No vull.

- D'acord, si a les dotze no sóc aquí, busca'm. Fins ara.

- Sort.

La Blanca, asseguda en un parc de la vora del registre, comença a perdre la paciència; necessita moure's per distreure's. Es disposa a aixecar-se quan de sobte surt aquell home misteriós. Va amb molta pressa. No es digna mirar a les vores, té l'esguard fix en el centre. Aquest fet alivia la Blanca, almenys té menys possibilitats de ser enxampada. Ella el va perseguint i, quan ja se'n cansa, decideix de tocar-lo a l'espatlla.

- Perdoni, sap quina hora és?

- Les onze i vint.

- Moltes gràcies. Per cert, que és d'aquí? És que la seva cara no m'és molt familiar.

- Només hi he vingut a passar uns dies. Si no t'importa tinc pressa, m'esperen.

La Blanca diu que no amb el cap.

- Apa, ja ens veurem una altra estona.

- Adéu.

L'home es queda uns instants mirant la Blanca. Ella sap que no ha fet bé de parlar-li, ara ja no el podrà seguir. Més o menys s'ha pogut assabentar de cap on es dirigeix, a l'únic barri que es

trobava a prop d'allí, el de Catalamau; la recerca, doncs, es reduirà molt.

- Estrella, ja sóc aquí.

La Blanca arriba a casa, està acalorada.

- Què en saps?

- No res interessant, només sé que ha vingut a passar uns dies aquí, es veu que és un home que té molta pressa. No s'ha dignat gairebé ni a mirar-me mentre parlava amb ell.

- Un moment... has parlat amb ell?

- Sí... és que no veia cap motiu per no fer-ho i he pensat que parlar amb ell seria el millor; però es veu que no. Només he pogut esbrinar a quin barri es dirigia.

- Quin barri?

- Catalamau. Per què?

- Volia saber si vivia en una casa propera a la meva.

- No sé de quina manera atansar-me a ell per poder esbrinar més coses...

- La pròxima vegada ho haurem de planificar millor.

La Blanca no té son, tan sols són les dotze menys deu. Es troba al menjador, asseguda en el sofà de color vermell que havia sigut un regal de l'Antònia anys enrere. L'Estrella és a la seva vora.

-Tu no dorms?

- Clar que dormo, però sense son.

- Com?

- Això, que de dormir puc dormir, però fa temps que no tinc la sensació de cansament ni de son... Només ho aparentem, nosaltres.

- Per tant és com si tampoc no tinguessis sentiments, oi?

- Exacte.

- Per cert, tu no necessites canviar-te de roba? Sempre et veig vestida de la mateixa forma.

- No, Blanca, és que jo...

- Bé, potser de roba no... però què feies normalment abans de conèixer-me?

- Res, sempre estava pels carrers voltant... Blanca, no em puc canviar la roba, és la roba amb què vaig morir, i quin problema té aquesta roba?

- Ai, Estrella, no em diguis això, són coses de mal gust. I no té cap problema però no ho sé, se'm fa estrany veure't sempre vestida igual.

-Ja t'hi acostumaràs.

La Blanca encén el televisor, però sembla que hi ha interferències, així que desisteix.

- Perfecte, en aquest poble res no funciona.

- Ara em toca a mi.

- Com?

- Descobrir com ets. Tu estàs al corrent de moltes coses de mi, en canvi jo en sé ben poques de la teva vida. Vivim juntes, però només conec el que fas dia a dia, per tant, explica'm: tens algun promès?

- Estàs boja? Promès? Quan fa que parles així?

La Blancariu. Feia temps que no sentia aquesta paraula venint d'una noia tan jove.

- De què rius?

- Em sona estrany, m'esperava que diguessis parella, *novio* o un amic, però promès? De quin segle surts?

La Blanca torna a riure.

- Jo no em ric pas de tu i de la manera com parleu: *novio*? això sí que és poc correcte.

La Blanca encara riu més.

Ja són les deu del matí, la Blanca s'ha quedat dormint al sofà. L'Estrella sent el mòbil que sona:

- Ei, Blanca, desperta't, t'està trucant la Maria.

- Digue'm?

- Blanca, vinc a casa teva d'aquí a deu minuts.

La Blanca no té temps de respondre. Efectivament, deu minuts més tard arriba la Maria, però no va sola.

- Hola Aitor, no sabia que vindries també tu.

- Hola.

La Maria s'afegeix a la conversació.

- Blanca, l'Aitor ha vingut a casa meva preocupat, però millor que t'ho conti ell.

- Què m'has de contar?

- Jo res, què dius Maria?

- Com que no, però si tu...

L'Aitor li diu que no amb el cap, sense que la Blanca ho vegi. La Maria deixa d'insistir.

- Bé, Blanca, sembla que hem de marxar. Ja et trucaré més tard, d'acord?

La Blanca no ha entès res, tot ha passat tan ràpid. Al cap d'uns instants ja no recorda que l'Aitor ocultava alguna cosa. La Blanca i l'Estrella es posen a parlar.

- Una mica estrany aquest noi, no?

- Sí, Estrella... tant se val. Jo ara marxaré cap a la plaça de Catalamau, que suposo que estarà plena. A veure si el trobo.

- T'acompanyo.

Efectivament, la plaça està plena de gent. S'hi poden apreciar les diferents classes socials: per una banda, els que tenen diners, prenent un cafè a la terrassa del Vellbig; per l'altra, el jovent, tots concentrats vora l'estàtua de Sant Josep i finalment els que no en tenen ni per menjar que, fent espectacles, guanyen alguna cosa.

- El veus?

- No pas, espera't... no és aquell? Però ara què faig, no m'hi puc atansar, pensarà que el segueixo. Ha d'haver-hi alguna manera perquè ell no sospiti res.

- Blanca, mira, no va sol.

Aquell noi està acompanyat, sembla que de la seva dona i el seu fill. A la Blanca se li acut una idea, no pot parlar amb el noi, però sí amb la dona.

- És més, ara ja sabem on viu.

- Llavors, no tenim pressa, és a dir, ara ja sabem on es troba, que és el que realment ens interessava saber. Per cert, que et sona d'alguna cosa, la seva dona, vull dir.

- No, la dona no la conec, ni tan sols recordo que aquestes cases i aquest barri estiguessin construïts abans que jo morís.

La Blanca i l'Estrella s'aixequen i marxen. Una noia se'ls atansa:

- Ets la Blanca?

- Sí, però qui ets?

- Ets igual que ella...

- Ho sento, però qui ets?

- No em coneixes, eres massa petita l'última vegada que em vas veure. Em dic Ainoa.

- L'última vegada? Però si sembla que tinguis la mateixa edat que jo.

- En tinc vint-i-cinc... Però això no vol dir res. Blanca, sóc la teva cosina.

A la Blanca no li surt la veu: en els seus records d'infantesa apareixia algú que sempre jugava amb ella.

- Ainoa...

- Digue'm.

La Blanca l'abraça fort.

- Blanca, he tingut moltes ganes de veure't i per fi som aquí, les dues juntes. I on és la teva mare? Que és per aquí?

- Veuràs... la Gemma va morir fa tan sols una setmana.

L'Ainoa es posa a plorar i abraça la Blanca més fort que l'altra vegada.

- Tranquil·la, amb el temps me'n vaig fent a la idea. Ara estic millor, no pateixis. Va morir perquè tenia un càncer...

- Ho sento, no en tenia ni idea.

L'Ainoa s'eixuga les llàgrimes. La Blanca segueix parlant.

- On vius? Com és que vas marxar? Per què ja no ens hem vist mai més? No ho entenc, què hi fas aquí?

- La meva mare va pensar que era millor per mi que m'allunyés d'aquí; la meva mare i la teva no eren gaire amigues, ja ho saps, entre les germanes hi ha problemes. Vaig anar a viure a Barcelona, però he pensat en tu. Ara, que ja sóc gran, he decidit que volia veure't, però no recordava on vivies exactament. La

Gemma m'havia enviat fotos teves perquè jo pogués un dia tenir contacte amb tu i veiés com anaves creixent; d'aquesta manera he estat capaç de reconèixer-te avui.

- I ja et quedes aquí o tornes a Barcelona?

- Jo marxaré altra vegada. Si vols venir amb mi...

- Ho sento, et prometo que més endavant ho intentaré, ara m'és impossible, he de tancar uns assumptes que tinc pendants...

- Ho entenc, has de resoldre tot el que ha deixat la teva mare.

- Però et quedaràs uns dies abans de marxar, oi?

- No, Blanca, he d'anar a Lleida, et deixo el meu número de telèfon. Ja ho saps, vine quan tot ja estigui bé. T'espero.

- M'ha encantat veure't, estàs preciosa. Tranquil·la que et trucaré.

La Blanca s'acomiada de l'Ainoa i es va allunyant de la plaça. Caminant cap a casa seva, pensa que la Maria possiblement l'haurà trucat, així que decideix passar-hi un moment.

- Maria?

La porta està oberta i la Blanca entra. De seguida para l'orella. La Maria està parlant amb l'Aitor.

- Ho has de contar a la Blanca, ella et podrà ajudar.

- Com m'ha d'ajudar?

- Confia en mi, sé el que em dic. T'ho creguis o no, ella els pot veure. Tu portes massa anys aguantant-lo, no faries tot el possible per desfer-te d'ell?

- Però no és fàcil dir-li a una persona que sents la presència d'un esperit...

La Blanca sap que la vida se li està posant més difícil, però l'ha d'ajudar.

- Esperits i més esperits!

Capítol V

La bravura de què molts fan ostentació és un hàbil càlcul sobre la por que domina els seus adversaris.

Honoré de Balzac

La Blanca entra ràpidament. La Maria es tapa la boca.

- Què hi fas aquí, Blanca?

- No... no res, només que et volia venir a veure, però veig que esteu enfeinats, així que serà millor que jo marxi... ja que no hi faig res aquí.

- No, no... espera't. Ho has sentit, oi?

- Sí.

L'Aitor no diu res, es manté a l'expectativa de la conversa entre la Blanca i la Maria. La Maria se n'adona, així que li diu:

- I tu, que no penses dir res o què?

- No tinc res a dir, ja ho has dit tot tu, i per culpa teva ara ho sap la Blanca també.

- Jo no m'imaginava pas que ella seria aquí a dins. A més, ho faig tot per tu, no veus que ella et pot ajudar? No sé com, però sempre sóc jo la que quedo com una dolenta.

La Blanca els interromp, no entén per què es posen a discutir ells dos.

-Però, a veure, ara ja ho sé...algú és capaç d'explicar-me què passa sense cridar?

-Res Blanca, que l'Aitor...

L'Aitor sap que ho ha d'explicar, per tant, arranca.

-Tot va començar quan jo era petit; per alguna raó quan ets petit no dones cap importància al món dels esperits, és més, jo no sabia pas què eren... Jo era un bon noi, saps? Sempre feia cas a tothom, parava la taula, ajudava a netejar... tot el que es pot fer als 5 anys. Era l'alegria de la casa. A poc a poc vaig anar creixent, vaig anar a l'institut... Un dia, en una conferència d'un grup d'estudiants que presentaven el seu treball de recerca, van tractar aquest tema; a mi em va semblar curiós i m'hi vaig començar a interessar. Vaig buscar informació, en vaig llegir llibres...; jo volia veure'n algun... no ho sé, suposo que són coses d'adolescents. No sabia pas a què m'enfrontava. No sé si a causa de les meves ganes de sentir-los, vaig començar a notar presències al meu voltant: em semblava que algú em bufava a la cara cada dia quan m'adormia. En un principi em vaig espantar, no tenia ni idea de què passava, fins que m'hi vaig anar acostumant i ara ja porto molts anys amb un esperit a l'esquena... i no sé pas com desfer-me d'ell. M'ha contat la Maria que tu ets capaç de veure'ls i que, per tant, també podràs fer que marxin.

- Ho sento, però no ho entenc gaire, si et sóc sincera, jo no veig a ningú. I com saps que és realment un esperit i no són imaginacions teves?

- Suposo que és una percepció...les imaginacions no són tan reals com ho és això. No és una broma, t'ho prometo!.

- Però has provat de fer-lo fora d'alguna manera? És a dir, li parles o li fas alguna cosa per tal de foragitar-lo?

- Sí que li parlo, una vegada a la setmana, com t'he dit abans, ara ja hi estic acostumat. Abans ho feia constantment i li demanava que marxés, però com si res. Per culpa d'aquest maleït m'han tancat en un puto reformatori. Tinc suficients motius per estar molt enfadat amb ell. Sentia que quan intentava fer les coses correctes alguna força m'ho impedia, era com si ell em pogués dominar. Però la seva força i la meva es va anar igualant. No sé per què ara ja no lluita tant com abans, molts cops ni el sento, encara que la meva consciència sap que hi és.

La Blanca està prestant molta atenció a tot el que li conta l'Aitor, però això no treu que en el seu interior se senti perduda, no sàpiga com ajudar-lo, perquè ella ni tan sols veu l'esperit.

- Aitor, no et preocupis, faré el que estigui a les meves mans, però no em demanis la lluna si només et puc oferir una estrella. No sé què faré encara, no ho tinc clar, he de pensar en alguna manera de poder-lo veure i demanar-li que fugi del teu cos, però no et prometo res.

- De totes maneres, gràcies per intentar-ho.

La Blanca entra a casa tota suada perquè ha arribat corrent, necessita trobar l'Estrella, però no hi és.

- Estrella? Estrella? Estrella?

Ningú no respon, la Blanca pateix per ella, ja és tard. No té cap forma de poder-s'hi comunicar. Així que decideix esperar-la. Són les dotze de la nit quan l'Estrella desperta la Blanca.

- Què hi fas aquí? Au, posa't al llit que estaràs mes còmoda per dormir?

- On eres tu? T'estava esperant.

- Ja ho veig... dormint.!

- Au, calla! A veure, on eres? Pensava que t'havia passat alguna cosa?

- Passar-me alguna cosa? Estàs de broma, oi?

- Pensava que t'havien fet mal o matat o jo què sé!

- No es pot matar allò que no està viu. He anat a casa de la Maria a buscar-te, però tu tampoc hi eres! No cal que et preocupis tant per mi! No m'ha de passar res, recordes? Només em pots veure tu.

- Sento haver-me posat així, jo et volia contar una cosa, però en no trobar-te m'he espantat, sempre ets a casa, i doncs no sé...

- Tranquil·la, què m'has de contar?

- Saps l'Aitor? Doncs bé, es veu que té un esperit de no sé qui, que sempre el segueix vagi on vagi, però que jo no puc veure i...

- Ja ho sé...

- I no tinc ni idea de què puc fer... Un moment, tu com ho saps?

- Perquè quan tu has marxat ells han continuat parlant. Però creu-lo, diu la veritat.

- Dn què?

- Sí que té un esperit, es diu Ivan, l'he conegut abans.

- Tu el pots veure?

- Sempre l'he vist. Aquell dia en què l'Aitor va entrar a casa teva per primer cop, jo el vaig veure: és un home d'edat avançada, deu tenir uns cinquanta anys.

- Com és que jo no el puc veure?

- Per la mateixa raó que no pots veure'n d'altres, perquè no necessiten la teva ajuda, perquè ara mateix no els ets útil. Però ja et vaig avisar que jo no seria l'única història que hauries de resoldre. Al llarg del camí en vindran moltes més. Cada una d'aquestes històries serà diferent a l'anterior...

- I no hi ha cap manera perquè ell em demani ajuda? L'única manera de parlar-hi és a través teu?

- Em temo que sí. Has d'entendre que no tots et demanaran ajuda a tu! No ets tan important!

- No em parlis així...Ja sé el que faig i deixo de fer.

- Està bé, Blanca.

La Blanca se'n va al llit, la conversa amb l'Estrella l'ha ficat de mal humor.

Són les deu del matí. La Blanca ja no està dolguda. Ha de trucar a la Maria per a explicar-li-ho tot.

- Maria, et va bé quedar a les dotze a la plaça?

- Sí, allí seré.

- Dignes-li a l'Aitor que vingui, tinc coses per contar-vos.

- Has resolt alguna cosa?

- Ja t'ho explicaré.

Toquen les dotze, la Blanca fa tard, encara ha de sortir de casa i té deu minuts fins arribar a la plaça. Quan es troba amb ells els ho explica tot. L'Aitor no s'ho espera, no sabia pas res de l'existència de l'Estrella.

- I ara què fem?

- No ho sé, Maria, hauré de parlar amb l'Estrella perquè es posi en contacte amb l'Ivan i a partir d'aquí podrem saber què vol.

S'acomiaden ràpidament. La Blanca para al quiosc.

- Bon dia, us ha arribat ja la revista "QMD" d'aquest mes?

- Hola Blanca!, no ha arribat encara. No pateixis que ja la vaig encomanar per tu, però no la tindrè fins demà passat.

- D'acord, demà passat seré aquí.

La Blanca s'acomiada. Per altra banda la Maria i l'Aitor segueixen a la plaça. No dura gaire la conversa ja que la Maria també té una mica de pressa. La Maria arriba a casa:

- Hola Mare, ja sóc aquí, vaig a la meva habitació.

La Maria es queda en silenci a la seva habitació i li ve de gust d'escriure al seu diari. Però per algun motiu està incòmoda. Se sent observada, com si no hi estigués sola. El silenci ja no l'ajuda, ja no vol que n'hi hagi.

-Maria, no tinguis por.

La Maria es gira ràpidament però no veu a ningú. La Maria prefereix no contestar, s'intenta convèncer que aquella veu ha estat fruit d'imaginacions seves. Però la veu torna a sonar:

-Hola? Què ets sorda? Necessito que em parlis, Maria?

La Maria no ho pot resistir.

-Qui ets? I què vols?

-Em dic Amanda, i no, no intentis veure'm perquè no podràs. El meu pare et coneix millor que jo, es diu Ivan, i té... com ho diria, té amoïnat el vostre amic, l'Aitor.

-Sí... sé qui és... Però què vols tu?

-No res, volia conèixer-te.

-No et ficaràs pesada, ara? Després em deixaràs en pau, oi?

- Que graciosa! No, solament venia a ser una amiga teva, ... però deixa-ho córrer; ja veig que no tens intencions de...

- No, dona, no, que era una broma.

- Carai, dona? Ni que tingués quaranta anys.

- Quants en tens? I com ets?

- En tinc vint-i-cinc. Sóc morena amb els ulls verds.

-Tens parella? O en tenies?

- No vaig tenir temps però, com tota dona, desitjava casar-me i formar una família.

- Potser coneixes l'Estrella?

- No, no la conec.

- Ara que ho dius: per què no vas tenir temps?

- Jo era estudiant d'arquitectura i no podia pensar en parelles.

- Arquitectura? Jo també vull estudiant això.

- Ho he deduït al veure els teus llibres damunt de la taula. La carrera sembla que no s'ha d'acabar mai, però no t'amoïnis, que passa més de pressas del que t'imagines. Així que ja ho saps, no perdís el temps; no deixis les coses per un altre dia, treballa...

- Tots els esperits sou així de melodramàtics?

L'Antònia està pujant per les escales, la Maria li demana discreció a l'Amanda; quan la seva mare entra per la porta, li pregunta:

- Maria, amb qui parles?

- Estava parlant per telèfon amb la Blanca.

- Ah, doncs jo marxo a comparar, si tornes a parlar amb la Blanca dóna-li records.

L'Antònia se'n va i l'Amanda espera una estona prudencial per reprendre la conversa.

- Qui és la Blanca?

- És la meva millor amiga i us pot veure, ja saps, als morts!

- I tu ens pots sentir, però el teu amic què hi pinta, llavors, en aquesta història?

- Ell us pot percebre.

- No em facis riure, això ho pot fer tothom.

- Sí, però no amb la intensitat amb què ell ho fa.

Mentrestant, la Blanca i l'Estrella són a casa. La primera intenta convèncer la seva amiga i se'n surt:

-Sí, Blanca, hi aniré, però si deixes de posar-te tan pesada.

-D'acord.

L'Estrella se'n va i la Blanca té ganes de xerrar amb la Maria. Li truca:

- Maria, he pogut convèncer l'Estrella perquè anés a parlar amb l'Ivan.

-Que bé, Blanca, jo he conegut l'Amanda, és com l'Estrella, saps?

- D'edat?

- No, Blanca, no. Bé la veritat és que no es porten molta diferència, però no, és un esperit.

- Com l'has conegut?

- No ho sé, era a la meva habitació quan de sobte m'ha parlat. Ara és aquí amb mi. Més tard vine a casa meva, si vols.

- Pregunta-li si coneix l'Estrella.

- Ja ho he fet, diu que no. Després t'ho explico.

La Maria penja el telèfon. La Blanca torna a estar preocupada per l'Estrella. No té idea de què està fent. La Blanca no té més remei que quedar-se a casa. Toquen les campanes del poble per anunciar la mort d'algú. Ja són tres les persones que han mort des que ella hi és.

Capítol VI

El desig venç la por, atropella inconvenients i aplanava dificultats.

Mateo Alemany

La Blanca no ha deixat d'escoltar les campanades, en sortir no veu a ningú, és estrany ja que la gent del poble s'hi implica molt. No sap què passa. De sobte entra l'Estrella.

- Com ha anat?

- En un principi no volia parlar amb mi, deia que ell ja estava bé tal com estava. A poc a poc li he pogut treure coses. Però no garanteixo que siguin certes.

- Què diu?

- Que està amb l'Ivan per protegir-lo, que si el deixa anar, tindrà conseqüències.

- Pot un esperit protegir de la mort?

- Segons les ganes que tingui aquest de mantenir-lo viu. S'han donat casos d'esperits que han allargat la vida de moltes persones, però que finalment han aconseguit la desaparició d'aquestes.

- Com és això?

- Doncs és perquè les ganes de mantindre viu un no-mort fan que el que sí que ho és perdi forces, fins a desaparèixer. Tots els esperits que som aquí hem d'avançar, alguns no ho volen, altres no poden. Però tots, un dia o altre, ja no hi serem. Ei! ens n'anem del tema, vols saber què més m'ha dit?

- És clar.

- Que ell no era l'únic que volia estar amb l'Aitor; en alguns casos hi ha molts esperits que lluiten pel mateix humà.

- De quina manera es guanya?

- Normalment és per l'edat, com menys edat tinguis millor, ja que d'aquesta manera es creu que pots entendre millor a qui està viu. En altres casos, es fa per la saviesa que té aquest, és a dir, com més anys es tinguin millor. M'imagino que en el cas de l'Ivan, s'haurà fet per la segona opció.

- T'ha dit res més?

- No em distraiguis, que si no no acabo. Li he preguntat per quina raó era l'Aitor i no una altra persona. Ell m'ha respost que ell és especial, que és pur.

La conversació de la Blanca i l'Estrella és interrompuda pels plors d'un home que provenen del carrer. La Blanca obre la porta, però tan sols es troba quatre persones, una d'elles és l'home "que va amb presses"...

- La seva dona, la seva dona és la que ha mort.

- Fa pena, però sempre s'ha de buscar la part positiva de tot.

- Quina és la part positiva?

- Ara podràs parlar amb ell. Ara ja no haurà de tenir pressa per no fer esperar la seva dona.

- Si tu ho dius. Però pensa que possiblement no voldrà parlar amb ningú, estarà afligit.

- No tinc res més a dir. Tu intenta-ho, no hi perds res. D'aquí a quinze dies seran les festes del poble, podràs aprofitar una vegada més l'excusa que necessites saber l'hora. Ara ja saps on viu!, serà a la plaça de davall de casa seva.

- Com n'estàs tan segura?

- Ja ho veuràs.

Passen dues setmanes. La Blanca ha tornat a la plaça, i aquest cop hi va amb la Maria i l'Aitor.

- Aitor, després hem de parlar, et va bé?

- D'acord, Blanca.

Efectivament, com va predir l'Estrella, aquell home és allí. Però no sembla pas disgustat, més aviat al contrari, està parlant amb una noia rossa i alta.

- Perdona, perdona, que em pots dir l'hora?

- Una altra vegada tu?

L'home es posa a riure.

- Ja és hora que et compris un rellotge, no?

- Sí...de fet ja en tinc, el que passa és que sóc una descuidada i sempre me l'oblido a casa.

- Tranquil·la, no passa res, són les onze de la nit.

- Moltes gràcies.

- Per cert, com et dius?

- Blanca, i tu?

- Em dic Josep, com el meu pare.

La Blanca no s'ho pot creure, li costa assumir la informació que li acaba de proporcionar el Josep.

- Passa alguna cosa?

- Nooo, res, només que estic cansada, res més.

- I vius aquí?

- Sí, visc just a l'entrada del poble. I tu, vius aquí a la plaça, no?

- Sí... però fa poc que m'hi he mudat. Els records de tota una vida no s'obliden fàcilment, queden en la memòria de les persones. Molta gent opina que el millor és oblidar, però jo penso que rememorar és un bon exercici personal, tornar al lloc d'on provenen els teus records, no esborrar-los mai.

- I de què et porta records aquest poble?

- De petit venia sovint amb la meva tieta Estel.

La Blanca no té paraules, vol fugir. Esfumar-se en la multitud, arribar a casa i contar a l'Estrella tot el que ha passat. Però el Josep no deixa de fer-li preguntes.

- I tu, tens parella?

- No...i tu?

- No, no i ara!

- Ho sento, però m'hauràs de disculpar, he de marxar a casa que ja se m'està fent tard.

- Ah, ho entenc, estaràs molt temps per aquí? Vull dir, demà tornaràs a ser aquí a la plaça?

- Això espero!

- Doncs a veure si ens tornem a trobar demà i seguim parlant.

- Adéu.

- Adéu, preciosa.

La Blanca va corrent a buscar la Maria i l'Aitor.

- Maria, he de marxar a casa, he d'anar a contar-li una cosa a l'Estrella. Demà t'ho explicaré.

- D'acord, Blanca, bona nit.

La Blanca arriba a casa. L'Estrella com sempre és a tocar de la porta, allí plantada.

- I on eres?

- Venia a explicar-te una cosa. No crec que t'agradi.

- Explica-m'ho.

- L'home aquell es diu Josep i és el fill de la teva exparella.

- Tampoc no n'hi ha per tant, pensava que era alguna cosa pitjor.

- Espera't que encara no ha vingut el pitjor. Es veu que fa poc que és al poble, diu que ha vingut aquí per a recordar records o jo què sé. Li he preguntat per aquests records, ell m'ha dit que eren records de quan era petit, que passejava per aquí amb l'Estel.

- L'Estel és la... la seva mare?

- Pitjor, és la seva tieta...

L'Estrella es queda amb els ulls oberts mirant fixament la Blanca. No respon, parpelleja, sí, però res més.

- Estrella, estàs bé?

L'Estrella s'aixeca i desapareix per la porta.

- Espera't.

La Blanca obre la porta, la persegueix, aquesta ja no hi és. La Blanca, per un moment es penedeix de les paraules que acaba de dir. Truca a casa de la Maria.

- Maria?

- No, no, jo sóc l'Antònia. Qui demana?

- Hola Antònia, sóc la Blanca, pensava que en aquestes hores ja seria a casa.

- Hola, que no estava amb tu, m'ha dit que anàveu a la plaça.

- Sí, però jo he tingut una urgència i he hagut de marxar cap a casa.

- Estàs bé? Si necessites alguna cosa ja ho saps, jo sóc aquí per tot el que et faci falta.

- Sí, sí, tranquil·la Antònia, estic bé, a més ja has fet molt per mi. Ets un tresor, mil gràcies per tot.

- De res, preciosa. Passa't un dia per aquí i parlem més tranquil·lament. Ja és hora que vagi a dormir, em faig vella i no aguanto gaire.

- Bona nit, Antònia.

- Si veus la Maria, li dius que no tardi molt!

- Ja li ho diré. Adéu.

La Blanca penja, ja no sap amb qui parlar, ni què fer. Està cansada i decideix anar a dormir.

Són les deu del matí, l'Estrella segueix sense fer cap a casa. La Blanca es lleva, haurà d'anar a Cal Pere a comprar el dinar ja que és l'únic lloc on preparen canelons. Quan arriba a la plaça s'adona que aquell loc mai no havia estat tan brut. Encara hi volta gent, gent que no va sòbria, que jeu estirada pels racons. Allí s'hi troba encara el Josep, envoltat de gent. A la seva vora, l'Estrella. La Blanca no pot atansar-s'hi i cridar-la, així que intenta fer-li senyals perquè ella s'apropi, però és inútil. L'Estrella no deixa de mirar el Josep; ell veu la Blanca:

- Blanca!

- Hola.

- Què hi fas aquí, reina?

- Res, venia a comprar el dinar que no hi ha res a casa i, doncs, mira... Tu has estat aquí tota la nit?

- Sí i no... No ho sé, la veritat. Sóc aquí amb gent que no conec de res i no sé com hi he arribat. Potser el millor és que marxi a casa.

- Jo me'n vaig a comprar.

El Josep desapareix i, darrera seu, hi va l'Estrella.

- Estrella, vine.

- Digue'm, Blanca.

- Has de tornar a casa.

- Però jo vull estar amb ell...

- Si et quedes amb ell, no hi tornaré a parlar de res més. Això és una cosa de totes dues, hem d'estar juntes. Has de venir, Estrella.

- Està bé, Blanca... Però m'hauràs de prometre que cada vegada que et trobis amb ell hi podré ser.

-T'ho prometo.

A casa de la Maria, ella segueix parlant amb l'Amanda:

- Era un dia com un altre, jo anava a treballar en un edifici molt vell que s'havia de reformar tot per poder-hi fer l'ajuntament nou. Estava tota l'estructura dibuixada, tothom hi estava d'acord, així que es va iniciar la construcció. De cop i volta, a la part del sostre es va sentir un soroll i immediatament van aparèixer unes quantes esquerdes, l'edifici no va aguantar i es va derrocar. Van morir aproximadament unes 10 persones, totes elles treballadors de la construcció, no va quedar ni rastre de l'edifici...

- Va caure damunt teu?...

- No... Jo era a fora, revisant els plànols.

- Llavors?

- Quan va caure l'edifici ens vam esgarrifar molt, és obvi que vam fer el que vam poder, però el que no ens esperàvem de cap manera era que a causa de l'impacte, s'ensorrés el de darrera

nostre i ens enxampés al davall. Van passar molts anys, fins que una altra empresa d'arquitectura va tenir el valor de construir l'ajuntament nou.

- Devia ser molt dur en aquells anys tantes morts...Per cert, la Blanca em va dir que tots els esperits sou aquí perquè no podeu avançar, perquè heu de saber la veritat. Tu per què continues aquí?

- Fins que el meu pare no abandoni l'Aitor, no puc marxar, és ell el que m'ho impedeix, ell és el que no em deixa avançar.

- No hi pots fer res?

- L'he intentat convèncer, sempre em diu que ja queda poc. Però no ho sé, potser aquest "poc" són mesos o bé anys, qui sap. L'únic que sé és que no vull estar sola i per això vaig decidir venir a conèixer-te. Aquest poble és molt solitari, no té res d'atractiu. Alguna cosa havia de fer per distreure'm.

- Què et sembla si anem a casa de la Blanca? Així podràs parlar també amb ella i amb l'Estrella, i li direm a l'Aitor que vingui.

- Si no t'importa, jo prefereixo quedar-me aquí.

- Com vulguis.

La Maria truca a l'Aitor.

- Aitor, véns a casa de la Blanca? Anem a fer-li una visita!

- Maria, jo no en tinc ganes... estic jugant a l'ordinador i, a més, plou.

- No em diguis això, jugant a l'ordinador? Sembla mentida que tinguis 17 anys... Surt, que no et costa res, a més serem a casa de la Blanca, no tindràs temps de notar la pluja.

- Està bé, sortiré, però tinguis en compte que no és per tu, és perquè avui no hi ha ningú per jugar.

- Bla, bla, bla... Vine ja, estic sortint de casa.

Vint-i-tres graus és la temperatura del carrer. L'Aitor no es dona pressa i tarda la seva estona a sortir; la Maria, farta d'esperar, entra a casa de la Blanca.

- Blanca, Estrella? Hola?

- Sí, Maria, som aquí a dalt, puja.

- Ara vindrà l'Aitor, el que passa és que tardava molt i m'he cansat d'esperar.

- Hola, Maria.

- Hola, Estrella, com estàs?

- Bé, vaig fent després de tot el que he passat.

- Què t'ha passat?

La Blanca es mira l'Estrella.

- No li has contat allò del Josep?

- No, no l'havia vist encara, tot això és molt recent.

La Maria primer es mostra intrigada, però com que mai no ha estat molt interessada en allò que li passava a l'Estrella, un cop acaba de contar la història, la seva curiositat ja queda satisfeta. La Blanca es posa a parlar amb la Maria.

- Per cert, has tornat a connectar amb aquella noia?

- Amb l'Amanda? És clar, m'ha explicat que ella era arquitecta, que va morir treballant en un projecte, més ben dit, en la construcció de l'ajuntament nou del poble.

- He sentit parlar d'aquesta història, me la va contar la meva mare. No tenia ni idea que era ella...

- Com ho havies de saber si ni tan sols l'has vist? Doncs bé, m'ha dit que ella no necessita ajuda de ningú i que només és aquí per l'Ivan. És estrany, oi?

L'Estrella en sentir-ho comença a parlar.

- No és tan estrany, no pot avançar perquè a l'altre món es quedaria sola. Suposo que deu estar esperant que el seu pare resolgui els seus problemes.

- Sí... doncs, suposo que deu ser això.

L'Aitor truca a la porta.

- Aitor, passa, està obert.

- On sou?

- A dalt. Puja.

Ja hi són tots i es disposen a parlar de què podran fer a la nit. La Blanca recorda que ha quedat amb el Josep, d'alguna manera haurà d'excusar-se, però s'hi estarà una estona més ja que la Maria i l'Aitor fa poc que han arribat. La Maria proposa la idea més simple:

- Podríem anar a la plaça, oi?

L'Aitor no hi està gaire d'acord.

- Ja hi vam anar ahir, no hi havia res. Per quin motiu vols tornar-hi?

- No ho sé, tens alguna idea més?

- No, jo proposo quedar-nos aquí.

Aquesta idea no agrada a la Blanca, per tant no arriben a posar-se d'acord.

- Nois, sento interrompre, però jo he quedat a la plaça, si algú em vol acompanyar estaré encantada.

L'Aitor se'n va a casa, mentre que la Maria, l'Estrella i la Blanca marxaran plegades. En arribar-hi, el Josep és a la portalada del seu edifici. La Maria s'acomiada.

- Us deixo aquí, he de marxar.

La Blanca s'atansa al Josep.

- Encara segueixes aquí o has dormit alguna estona?

- Que graciosa, la veritat és que he dormit, però com si res. Estic massa cansat, t'importa pujar a casa i així em podré tombar al sofà?

- Com tu vulguis.

Dit i fet, tots dos pugen al pis. L'apartament és tot fosc, fa olor de tancat. El mobiliari és molt vell, però està ben cuidat. El Josep obre la llum, es pot observar com la pols comença a volar.

- Seu allí, estaràs més còmoda.

La Blanca seu amb molta delicadesa, no es vol embrutar el pantaló nou; el Josep seu a la seva vora.

- Què m'expliques, preciosa? Has vingut sola a la plaça?

- No, he vingut amb una amiga.

- I has deixat aquesta amiga sola?

- No et preocupis, estarà bé. Suposo que ja haurà begut i estarà parlant amb gent que no coneix.

- Tu no beus? Aquí tinc el que vulguis.

- Mmmm... Si tens vodka amb coca-cola, no et diré que no.

- Alguna cosa més forta, no?

- I què tens?

- Absenta. Preparo dos copes i vinc.

La Blanca no té temps de respondre, pensa que no li pot dir que no, ha de ser una bona invitada.

- Gràcies.

La Blanca comença a beure; quan ella ha fet el primer glop, ell ja no en té.

- Últimament l'alcohol m'entra com l'aigua. Des que va morir la meva...

- La teva?

- Emm, la meva mare...

La Blanca sap que està mentint, però no ho entén; decideix aixecar-se i comença a mirar les fotografies de la casa.

- És la teva dona i la teva filla?

- Dona, filla? No, és la meva germana i la meva neboda.

- Ah, ja ho entenc...

- Vols una altra copa?

- No, gràcies, tot just m'he acabat aquesta.

El Josep es torna a servir.

- Estic molt sol aquí a casa. Si no hagués estat per les festes del poble, ningú no sabria de la meva existència. Però ara ja tinc una mica més de llibertat, ja no m'he de preocupar per l'hora que arribo. Sort que t'he conegut, estic molt content que hakis aparegut a la meva vida. M'has alegrat el dia.

- Moltes gràcies, jo també m'alegro de conèixer-te. Però m'agradaria saber si et sona el nom d'Estrella...

- Ets tan guapa, ...no sé el que dic, això t'ho hauran dit tants cops i que ara t'ho digui jo ja no té valor. És estrany que no tinguis parella. Però no et preocupis, arribarà quan menys t'ho esperis.

- La veritat és que no m'ho diuen... Però l'Estre...

De sobte el Josep se li abraona per donar-li un petó. La Blanca s'aparta.

- Què fas, Blanca? No t'apartis... Sé que ho desitges tant com jo... Qui millor que un amic, perquè em consideres un amic, oi?

- Sí, sí, però he de marxar, potser no ha sigut bona idea deixar la Maria sola, li pot passar qualsevol cosa.

- Tu mateixa ho has dit, ella es pot valdre per si sola. Estarà bé, no t'amoïnis, tu deixa't portar.

- No, jo... he de marxar.

- No has de marxar Blanca, t'has de quedar amb mi. Jo crec en el destí, ens ha unit, hem d'estar junts...

- Però, què coi dius? Has begut massa.

El Josep es torna a llençar sobre la Blanca i aquesta s'aixeca. Es dirigeix cap a la porta. El Josep hi va ràpidament per arribar abans que ella i li impedeix el pas cap a l'exterior. Tanca la porta amb clau.

- Deixa'm sortir.

- Vols sortir? Agafa'm les claus. Portes tot el dia provocant-me, Blanca; sé que has vingut per això i, si no, per quin motiu has accedit a pujar a casa meva? Per parlar?

- Deixa'm sortir!

El Josep l'agafa i la tomba al sofà. La Blanca intenta aixecar-se, però el Josep té més força. El Josep vol propassar-se. De sobte, para en sec; la Blanca veu com l'Estrella l'està agafant pels braços.

- Blanca, agafa les claus i surt. Corre!

La Blanca ho ha tingut fàcil: li pispa les claus com si res i surt ràpidament per la porta; al seu darrera, l'Estrella. Baixen a la plaça. La Blanca arrenca a plorar, l'Estrella l'abraça.

- Tranquil·la, ja ha passa tot.

- Com..., com és que eres allí?

- Em vas prometre que podria venir amb tu i amb el Josep. M'he assegurat que la Maria estigués bé i he pujat. Quan era dalt he vist el que estava passant.

- Marxem a casa, si us plau, no em vull estar més aquí.

La Maria està ballant amb una noia al mig de la plaça, envoltada de molts nois. La Blanca se li atansa i, d'una revolada, se l'emporta.

- Blanca... ara que m'ho estava passant bé!

- Marxem d'aquí, Maria, ja t'ho explicaré demà quan no estiguis borratxa.

La Blanca i l'Estrella acompanyen la Maria a casa.

- Blanca, no hi tornis més.

- Però...ha estat perquè ha begut.

- Ni però ni res, prefereixo quedar-me aquí per sempre que arriscar-me que et pugui passar qualsevol cosa.

- Està bé, me'n vaig a dormir, demà serà un altre dia.

La Blanca culpa l'alcohol, però li costa dormir, pensa que repugnant que pot arribar a ser el Josep. Sent llàstima d'ell ja que s'imagina que beu per oblidar.

Són les set del matí, la Blanca tan sols ha dormit cinc hores. Es lleva i baixa a esmorzar, però per tercera vegada, l'Estrella no hi és. La Blanca suposa que deu estar amb el Josep. Però les sospites desapareixen en veure-la entrar per la porta amb napolitanes acabades de fer.

- Ja t'has llevat? Encara tens estona per a dormir, estàs de vacances, Blanca... i cada dia et lleves bastant d'hora. Jo quan estava de vacances dormia fins a l'hora de dinar.

- No tinc més son.

- Veig que no estàs gaire contenta. Què et passa?

- No res, però la pròxima vegada que surtis deixa'm una nota o alguna cosa. Ara tu ets la meva família.

- Ja et vaig dir que no et preocupessis per mi, estaré bé, Blanca, ja no sé com dir-t'ho. Però si d'aquesta manera et quedes més tranquil·la, ho faré.

La Blanca seu i es menja una napolitana.

- Avui fa mal temps... Hi ha dies que més val no aixecar-se del llit...

- No siguis així, d'aquí no res tornaràs a la rutina, tornaràs als estudis, tornaràs a la ciutat.

- I tu, què faràs? No ho has pensat, Estrella?

- Tu no et preocupis per mi, jo ja sé espavilar-me sola.

- No et sembla que en el tema del Josep donem un pas endavant i quan pensem que estem descobrint alguna cosa, en donem tres enrere? Estem donant voltes sense avançar i això ja em comença a avorrir.

- Blanca... No em pots fer això... Estàs abandonant?

- No ho he dit això, només dic que no avancem! El Josep no ens ha servit de gran cosa, a més la Maria no ens ajuda, està més pendent de parlar amb l'Amanda que de nosaltres. I l'Aitor?... Està més perdut que mai. Així que només comptem tu i jo... Hi ha moments en què desitjo tornar a la rutina... Quan tot estava bé, no hi havia complicacions... després torno a la realitat i m'adono que això és el que em correspon, sé que t'he d'ajudar, i ho faré, no ho dubtis... Però hem d'anar cap a un altre camí, seguint la història del Josep no anem enlloc; l'ocultació de la mort de la seva dona està present en tot moment... Pensa que si m'amaga això, em pot amagar mil coses més...

- I què vols fer? Per quin camí vols tirar? No tenim res més per seguir...

- En tenim un, la teva germana! Jo puc tornar a la ciutat i tornar a parlar amb ella...

- No m'oposo a la idea.

- Ella també es mereix la veritat, no et sembla? No s'ha de sentir culpable per la teva mort, el problema és que potser no em creurà, les meves paraules potser no li semblaran certes, no li puc dir que tu m'ho has dit...

- Però sí que la teva mare ho sabia...

La Blanca es comença a vestir ràpidament.

- Com més aviat parli amb ella, millor.

La Blanca ja sap tot el que ha de fer, ho recorda de l'última vegada que hi va anar. En arribar-hi, truca.

-Hola Blanca, com està la teva mare?

La Blanca sent una sensació estranya, és la primera vegada que li parlen de la seva mare en present des que va morir.

- Bé... està bé.

- Què necessites?

- La meva mare m'ho ha contat tot, de fet sé tot el que l'Estrella li va contar a ella: sé que et sents culpable per la mort de l'Estrella. No te'n sentis, no va ser culpa teva. L'Estrella està bé, no et culpa de res, perquè un home és incapaç de separar la relació de dues germanes. A més, a ella la van matar, no s'ha sabut mai qui va poder ser, però va ser a l'hivernacle.

- Un moment, has dit que l'Estrella ho va contar tot a la teva mare? Però si era el dia en què va morir...

- La veritat és que la meva mare podia parlar amb l'Estrella encara que ella estigués... ja saps... morta. Per alguna raó van seguir en contacte... D'aquesta manera ho ha sabut. No et demano que em

creguis, senzillament que m'escoltis; hi ha coses que tu mateixa veuràs que és impossible que m'inventi.

L'Estel calla.

- L'Estrella estava enamorada del Josep i és veritat que es va sorprendre molt quan tu vas estar amb ell... Més que sorprendre's es va sentir decebuda... Amb el pas del temps va pensar que no només era el fet que estiguessis tu amb el Josep i no ella, sinó que devia ser per més coses...

- Jo li tenia molta enveja, tan llesta i guapa, tothom deia que érem iguals, que no se'ns podia comparar per la bellesa; però jo me n'adonava: ella desprenia més llum, tothom se la quedava mirant. Quan em veien a mi ja no els impressionava tant. A mi no m'agradava pas el Josep, era només l'enveja, ella ho tenia tot: tenia promès, cotxe, treball, estudis... En canvi jo no tenia res... Per això vaig pensar que si el Josep s'havia pogut enamorar d'ella, també podria fer-ho de mi. Ella sempre volia ser el centre d'atenció; quan em van comunicar que era a l'hospital en estat de coma, vaig pensar que ho feia per cridar l'atenció i que podria despertar quan volgués... No sé com vaig poder ser tan tonta...

- Va estar en coma?

- Sí... No va morir pas al moment. Tenia marques de forcejament, però en aquells instants no t'imagines què és el que realment l'ha mort. Aquest poble era molt alegre, ningú no es portava malament amb ningú... Però pel que es veu l'Estrella tenia algun enemic.

- Se t'acudeix algú?

- No.

- I el Josep?

- El Josep era acusat per tot el poble, tothom pensava que ell li havia pogut fer mal, però ell no podia ser, aquell dia estava amb mi. A més, per quin motiu o quina necessitat tenia el Josep de fer-li mal? Ell ja tenia el que volia, les dues germanes separades.

- Tens raó, però si no era ell, qui podia ser? No ho entenc. Intento descobrir des de fa temps qui li va fer això a la teva germana, però tan sols m'hi aprofito. No se m'acut qui pot ser. Pensava que venint a parlar amb tu tindria la facilitat d'accedir a més informació. Per cert, com va acabar la relació amb el Josep?

- Quan l'Estrella va morir ho vam intentar, ell hi posava tot el que estava en les seves mans per a seguir amb la relació, però jo no podia, em sentia culpable d'haver destrossat una parella egoïstament... A més, ell no m'agradava, cada cop que el veia em repugnava més.

- Però... es mostrà afectat el dia que va morir?

- Doncs recordo poques coses d'aquell dia, sé que ell va estar-se a prop meu tota l'estona. Jo estava desfeta i ell només m'ajudava que estigués millor... Sí que estava tocat, o potser és el que pretenia aparentar... No en tinc ni idea. Només sé que no em va treure el tema mai, suposo que ho feia perquè no recordés... Tothom té por a la soledat, però ell en tenia encara més. Per això s'hi mirava molt, amb les seves paraules, no la volia cagar...

- Llavors el dia que ja no estàveu junts... ell...

- Es va enfurismar! A ningú li agrada que el deixin, i menys a una persona com ell... Però ho va acabar acceptant, ja no hi havia res de res entre ell i jo...

- Va marxar, doncs? No et va dir ni una paraula?

- No, es va acomiadar dient: "Cuida't i que et cuidin; digues a tothom que t'he estimat, que era feliç i que el meu cor està trencat." Recordo que uns dies abans m'havia advertit que tingués precaució amb l'amor.

- Una mica melodramàtic...

- Això pensava, però no era un adéu per sempre, vaig saber en tot moment on es trobava i què feia... Sempre m'enviava missatges... Així vaig saber que ell tornava al poble, que volia recordar fets...

-D'una cosa t'he de parlar... Fa uns dies vaig conèixer un home que es diu Josep... Per uns instants vaig pensar que era ell, però no podia ser, ell era més jove...

- És el fill de l'Estrella. Veuràs... el Josep i l'Estrella van començar a estar junts per alguna cosa que els unia: un fill. L'Estrella estava embarassada, va tardar tres mesos a comunicar-m'ho...

- Tres mesos? Per què tres mesos?

-Quan ja no podia ocultar la panxa. Ella el volia tenir, però a mesura que anava passant el temps, ja no n'estava tan contenta. En morir l'Estrella, el nen, de tan sols un any, es va quedar amb el Josep...

-No en sabia res d'això.

- L'Estrella no ho voldrà recordar... Ella tan sols sap que ja no es diu Èric... Abans que l'Estrella morís van discutir molt amb el Josep per decidir quin havia de ser el nom de la criatura. Va acabar guanyant l'Estrella... Quan ella i el Josep ho van deixar, ell li va canviar el nom per Josep... És una història molt complicada... L'Estrella suposo que a hores d'ara, estigui on estigui, ja no recordarà que té un fill... Ella i jo volíem viure la vida, viatjar, tenir un treball... i també formar una família, però amb l'home adequat; ella sabia que el Josep no l'era, d'aquesta manera va fer-se a la idea que el fill tampoc...

Capítol VII

La perversió i la desídia de l'esperit corren en paral·lel amb les del cos.

Hermann Hesse

La Blanca marxa de casa de l'Estel, se sent malament ja que sap que l'ha obligat a recordar.

- Hola Estrella, ja sóc aquí.

- Blanca, tinc notícies, ha trucat el Josep...

- A la porta de casa?

- Sí, no sé com, però sap on vius...

- Què t'ha dit?

- Blanca... de veritat, com que què m'ha dit? Ni tan sols sap que existeixo. Com sap on vius?

- Li ho vaig dir... No pensava pas que tindria el valor d'anar mirant casa per casa...Suposo que serà per demanar disculpes...

- O per voler seguir el que no va acabar...

- Ja hi tornem? Anava begut, no sabia el que feia...

- Moltes gràcies, Blanca, per haver anat a parlar amb la meva germana, et puc assegurar que li has caigut molt bé... Però era d'imaginar.

- De res, però tu ja saps què ha dit? Ah! tu ho pots sentir des de la seva ment...

- Exacte, i ara relaxa't i digue'm tot el que necessites...

- No, abans m'has d'explicar una cosa... Tu sabies que tenies un fill? Com és que no me'n vas dir res?

- Emm... No són bons records... No ho volia reviure...

- Però, si en saber que era ell aquí, vas anar a veure'l i volies estar-hi a prop.

- En un principi és veritat que no volia res d'ell, però era abans de saber que moriria i que no tindria cap descendent més. Si vols que et digui la veritat, me n'he penedit molts cops: em deia a mi mateixa que aquest nen no era mereixedor d'una vida com aquesta, amb una mare que no hi era; però era el que havia de fer, havia d'oblidar que encara tenia un enllaç amb la meva exparella. Em pregunto si haurà tingut curiositat per saber qui era la seva mare i què se n'havia fet d'ella...

- Suposo que sí, algú li haurà dit que tu ja no hi ets...

A la Blanca li vibra el mòbil, és un missatge de l'Aitor: "Blanca, han tornat a obrir l'hivernacle, fan una festa d'inauguració a les pistes. La Maria ja està informada, em diu que vinguis, contesta'm quan puguis".

- Ho han tornat a obrir... No m'ho puc creure, poc temps han tardat a oblidar la meva mort... No ho entenc, que egoista que és la gent, només pensen en el seu benefici, no pas en els altres.

- Aniré a veure per quin motiu es torna a obrir... Trucaré a la Maria, hi aniré amb ella. Entenc que prefereixis quedar-te a casa...

L'Estrella no diu res, mirant la seva cara és fàcil saber el que està pensant. La Blanca puja a l'habitació a vestir-se.

- Maria, a quina hora aniràs a la festa?

- Ja hi sóc, amb l'Aitor. Vine, que encara queda menjar, però vine ràpid.

- Tardaré tan sols deu minuts, si veus que el menjar s'acaba, guarda-me'n. Un petó.

La Blanca es dóna pressa, no vol sortir de casa quan ja sigui fosc. L'hivernacle es troba en un descampat allunyat del centre del poble.

- Marxo, Estrella. Estaràs bé?

- Au tira, que arribaràs tard.

La Blanca marxa ràpidament, en arribar -hi veu que hi ha una gran multitud.

- Maria!

- Has arribat just a temps, ara començaran a venir els petits del poble i ho arrasaran tot...

- Qui ho ha organitzat? La festa, dic?

- Aquell que és allí, el que va blanc.

- No pot ser, és ell, el Josep... Ell ho ha organitzat, però per quin motiu?

- Quin inconvenient hi tens?

- Ell és el fill de l'Estrella... És amb la persona que quedava quan anava a la plaça. He de parlar amb ell. Li vaig prometre a l'Estrella que no tornaria a saber-ne res, però penso que aquesta vegada no li importarà.

És pràcticament impossible poder accedir a l'escenari on es troba el Josep. La gent i el xivarri fan que la Blanca no el pugui avisar que hi és. Ell no deixa de parlar amb noies joves que no paren de bavejar per ell. La Blanca pensa que, envoltat de dones com aquelles, si li havia vist alguna cosa d'especial a ella ara ja s'acabava d'esfumar. Haurà de contactar amb ell un altre dia.

- Què necessites? Parlar amb ell?

- Sí... però crec que no tindrè l'oportunitat de fer-ho avui. Hi ha massa gent.

- Tu espera't que el menjar s'hagi acabat i que la gent hi porti més d'una hora.

Són les deu de la nit, la Maria tenia raó en una cosa, quan la gent porta una hora en un lloc, vol canviar d'ambient, però la substitueixen altres persones que entren a la festa. Dues hores més tard tan sols queda la gent que espera per parlar amb el Josep. Aquest porta ja estona xerrant amb una noia, rossa, molt alta.

- Tens enveja?

- Per què ho dius això?

- No deixes de mirar-los...

- Ja t'he explicat que és perquè necessito parlar amb ell... res més.

- Blanca, deixa-ho córrer, se l'emportarà a casa i no estarà sol en cap moment. Marxa a casa, ja parlaràs amb ell un altre dia, s'està fent tard...

- Tu no ho entens, he de parlar amb ell, aquí i ara. Marxeu, ens veiem demà.

- D'acord, però si passa qualsevol cosa, per petita que sigui, truca'm.

La Blanca seu en una cadira, no sap què fer, ha d'esperar fins que quedin poques persones. De sobte el Josep desvia la mirada cap a ella, deixa de parlar amb aquella noia per adreçar-se-li.

- Blanca... Avui he vingut a casa teva, però tu no hi eres... Jo volia que tu em fessis memòria del que va passar al meu pis, no recordo res. L'endemà em vaig aixecar amb un mal de cap que no t'ho pots arribar a imaginar.

- Estaves molt estrany, suposo que eren els efectes de l'alcohol... Però tant se val, no estic enfadada...

- Vaig intentar alguna cosa...?

- Només besar-me, però no et preocupis, ja està oblidat. Així que ho has obert tu, no?

La Blanca assenyala tot l'hivernacle.

-De fet havia estat obert anys enrere. Un dia que passejava per aquí vaig veure que se'n podia treure molt de profit; és estrany que ningú ho hagi fet abans...

- Per algun motiu serà...

- Com dius?

- Que algun motiu tindrien per no fer-ho.

- Saps alguna cosa que hagi passat aquí o...?

- No... No en sé res.

- Doncs, bé... Aquí estem... T'agrada com està tot?

- Sí, la decoració està molt bé, la noia aquella també.

- Uf, no deixa de parlar, és bastant pesada.

- Doncs encara segueix allí, esperant-te...

- Ah, deixa-la, ja se'n cansarà. Bé, Blanca, i per quin motiu has vingut?

- La veritat, perquè la Maria m'ho ha dit. No tenia ni idea que eres tu el que ho havia obert. M'ha sorprès molt, però m'he quedat per a parlar amb tu.

- Blanca... t'he de preguntar una cosa: tu veus malament què algú s'enamori...?

- Clar que no!

- Deixam acabar... Dic que si veus malament què algú s'enamori de persones més joves..., no sé si m'explico el suficient...

- Doncs... Depenent de l'edat que aquest tingui...

- És que... veuràs....

- Digue'm.

- M'he adonat que amb tu em sento molt còmode... No sé per què, però crec que m'agradaes... No sé si m'entens. Espero que comparteixis els meus sentiments... Estic sentint coses que no havia sentit per ningú... Així que ja ho saps...

- No sé què dir-te... Ara he de marxar, deixa'm que vagi a casa... Ens veurem aviat...

La Blanca marxa ràpidament, el Josep es queda allí sol, no ha aconseguit una resposta de la Blanca.

- Hola Blanca.

- Hola... Estrella.

- Què en saps? Qui ho ha obert?

- No ho he pogut veure, hi havia massa gent a la festa. He estat una estona allí amb la Maria i l'Aitor...

- Ah, està bé, de totes maneres, ja ho sabrem; segur que no serà l'única ocasió en què ho mostrin al públic.

- Sí... suposo que sí. Me'n vaig a dormir.

- Bona nit, Blanca!

Són les nou del matí, sona el despertador, s'aixeca, esmorza i es dutxa. En sortir de la dutxa veu l'Estrella al carrer, al banc de fora.

- Què hi fas aquí? Quanta estona fa que ets aquí a fora?

- Res, acabo de sortir fa un moment. Fa molta calor a dins i he pensat que m'aniria bé estar a fora. Saps? Des que he sortit no ha passat ningú, és estrany.

- Poca gent hi ha pel carrer en aquestes hores, a més, estant de vacances, la gent pot dormir.

- Ja, però fixa't, totes les cases tenen les finestres abaixades, fa la sensació que no hi ha ningú. Fa por...

- La Gemma sempre ho deia, que aquest poble cada vegada s'estava enfosquint més... Hi ha gent que diu que en aquest poble passen coses tan ràpid que ni els ulls humans les poden captar.

Alguns pensen que està encantat. És un dels pobles amb més facilitats per accedir a la ciutat, però també uns dels pobles menys habitats...

Sona el telèfon.

- Ei, Blanca, a quina hora vas arribar ahir a la nit?
- Cap a les onze...
- Et va bé que vinguem a casa teva?
- Vinguem?
- Sí... l'Aitor i jo.
- L'Amanda no vindrà, oi?
- No... no vol venir.

Vint minuts més tard, la Maria sola entra a casa de la Blanca.

- Hola, Hola!
- Hola Maria. Com va tot?
- Bé, Estrella, una mica cansada, i això que ahir l'Aitor i jo vam arribar més aviat que la Blanca, ella sempre està espavilada, no sé com s'ho fa.
- Més aviat? On era ella?

- Es va quedar parlant amb el Josep...
- Amb el Josep? Què hi feia el Josep allí?
- No t'ho ha contat la Blanca? El Josep és qui va reobrir l'hivernacle.

La Blanca surt del bany.

- Què passa? I l'Aitor?
- Ara vindrà.
- Per què em mires així, Estrella?
- Tu sabràs, no em vas dir que estaves amb el Josep, em vas dir que havies passat la nit amb la Maria i l'Aitor.
- Sí, és veritat... és que... com que em vas dir que no parlés amb ell...
- Has d'entendre que jo no t'he prohibit res. Només ho dic pel teu bé, això sí... tu pots fer el que vulguis, i no m'has de donar explicacions... Tu sabràs el que fas.
- Jo hi vaig anar sense saber que era ell... En ser allí vaig pensar que seria bona idea preguntar-li per què ho havia obert.
- I per què ho ha fet?
- Per res, diu que li donarà molts beneficis.

- Ah, això està bé... Però no sap què va passar, no?
- M'ho ha preguntat. Però, tranquil·la, que no he dit res.
- Millor que no en sàpiga res.

La Maria intervé en la conversa.

- No creus que és millor dir-li-ho? Ha de saber que la seva mare està morta, i que va morir allí. Ningú no es mereix desconèixer la veritat de la seva família. Potser d'aquesta manera podreu esbrinar alguna cosa més.
- Maria, què dius? No funcionarà.
- Llavors què, Blanca?

L'Estrella intervé:

- No... el que diu la Maria és bona idea... Potser ho ha de saber...
- Estrella, i si ha sigut ell qui t'ha matat, què?
- Potser sí Blanca, però hi ha maneres i maneres de dir-ho, podem insinuar-li que hi vaig morir, tot dependrà de la reacció que tingui... Però és una mica sospitós el fet que hagi obert l'hivernacle... Potser estic paranoica.
- No ho sé, decideixis el que decideixis, tu tens l'última paraula. Nosaltres l'únic que podem fer és aconsellar-te el que pot ser millor per a tu. Si vols que ell ho sàpiga tot, endavant. Jo no comparteixo la teva opinió. Però no siguis tan malpensada, dubto que sigui per

això... Jo crec que m'ho hagués dit o hagués notat jo alguna cosa estranya, però res de res.

- Sí, vull que ho sàpiga. Has de quedar d'alguna manera amb ell, i dir-li que em coneixies bé, que la teva mare t'ha parlat de mi; digues-li que estic morta, però no que m'han matat. A més digues-li que vaig morir a l'hivernacle... i que per aquest motiu estava tancat.

- No has pensat que potser no et coneix? Vull dir que potser el Josep no li ha parlat de tu, i no existeixes en la seva memòria. És difícil de creure una persona que tan sols coneixes de fa dos dies, i que et diu que la teva mare ha mort, que va morir en aquest lloc... No sé, tot plegat sembla poc creïble, no?

- Com ha dit la Maria, ell ha de conèixer tant els aspectes positius com els negatius, però tenint molta cura de les paraules que es diuen.

- Està fet, si és el que vols... Em pots dir quan m'he de ficar en contacte amb ell?

- Ja t'ho diré, no tinc necessitat que li ho diguis ara mateix.

Truquen a la porta: és l'Aitor. La Blanca està una mica enfadada amb l'Estrella ja que nota que no ha tingut en compte el que ella vol, la seva opinió és important: l'Estrella sense la Blanca no pot fer res.

La Blanca i la Maria xerren i decideixen que l'endemà aniran a passar el matí a la ciutat, a voltar botigues pel carrer Major. L'Aitor no s'hi apunta.

- Blanca, què et sembla si demà anem de compres i després a menjar un gelat, sé una gelateria on els fan molt bons. Sorim aviat, si no hi haurà molta gent i no tindrem temps de veure res. El primer autobús és a les 9:00, però el següent ja és a les 10:30, així que agafem el de les nou, oi?

-Sí, sí, però de totes maneres a les 8:30 seré a casa teva. Aitor, et passa alguna cosa? No dius res, aquí assegut al sofà, sense moure't.

- Sí... bé...és que em trobo una mica malament.

- Què et passa?

- Tinc malestar general, exactament no sé el que em fa mal...

- Vols que t'acompanyem a casa?

- No, hi puc anar jo sol, no us preocupeu, més tard us dic alguna cosa.

L'Aitor marxa; a la Blanca i a la Maria els sap greu. Ell nota com si se li remogués l'estómac i com si el seu cap estigués a punt d'explotar. Pensa que segurament haurà agafat una grip o alguna cosa per l'estil. Arriba a casa i es posa al llit. La Blanca i la Maria xerren:

- Suposo que estic obsessionada amb la roba.

- Ara te n'adones, Blanca? Fa anys que no portes mai la mateixa roba, sempre estàs canviant. I el més greu és que molta et va petita, però et fa pena llançar-la, ets un cas.

Sona el telèfon, la Blanca pensa que potser és l'Aitor.

- Sí?

- Hola, que hi ha la Blanca?

- Sí sóc jo, qui demana?

- Sóc l'Estel, te'n recordes?

- Sí, sí és clar. Què et passa?

- Que no t'ho he contat tot. He estat donant-hi voltes i he pensat que hi havia informació que m'estava guardant i que potser et seria útil.

- Quina?

- Preferiria dir-t'ho en persona. Són coses molt privades per dir-ho per telèfon i a més necessitaré un temps llarg per a explicar-ho tot.

- D'acord, si vols vinc a casa teva demà.

- Sí, t'esperaré.

La Blanca i la maria es veuen obligades a canviar de plans: la visita a l'Estel és més important. Amb la Maria decideixen postposar la sortida de compres a Lleida i la Blanca marxarà sola. Quan arriba a casa de l'Estel, ella ja l'està esperant per explicar-li la veritat:

- Veuràs, l'Estrella i el Josep van tenir un fill, el Josep. De fet no es deia així al principi, però tant se val. El que passa és que el Josep volia dir al seu fill que jo era la mare, perquè el petit creixés amb mare i amb pare i mai no sospités què havia passat de veritat. Jo li vaig dir que no ho faria, que jo no actuaria com si fos la seva mare, no tenia per què cuidar-lo quan no era meu.

- I què va fer?

- Ell es va enfadar molt, se'n va anar al menjador, es va asseure al sofà i no em va dirigir la paraula en tot un dia. Habitualment el seu fill es passava les tardes jugant amb mi, per això el Josep insistia que fes veure que era la seva mare, que si ho acceptava el faria molt feliç, el nen. Però jo no podia oblidar qui era realment la mare. Jo no podia prendre-li el fill. Amb el temps el petit Josep va aprendre a parlar i el pare li va dir que em digues "mare". Va pensar que això serviria per estovar-me, que jo li agafaria estimació i faria de mare postissa, però l'únic que va aconseguir va ser que m'enfadés molt més i que fos jo la que no li dirigís la paraula.

- Que difícil, no?

- Sí, ens enutjàvem molts cops, però no tot eren discussions. La relació també tenia una part bonica, evidentment. Ell m'anomenava *llençol*, perquè d'alguna manera el tacte de la meua pell l'hi recordava. Sé que el significat és una mica estúpid, però m'era igual. En un principi la paraula em feia gràcia, però, amb el temps, em va començar a molestar. *Llençol* per aquí, *llençol* per allà, no parava de dir-me així. Jo n'estava una mica cansada.

- T'entenc.

- Doncs bé, deu fer tan sols un mes vaig rebre un altre missatge que deia així: “Ara ja saps on em trobo, ja saps on sóc, però tu no véns. Necessito quedar amb tu el dimarts 30 de juliol a la plaça del poble. Ens veiem aviat, *llençol*.” És l’única informació que tinc d’ell... no en sé res més.

- És a dir, encara hauria de ser al poble, oi? Vas quedar amb ell?

- Sí... que jo sàpiga no li ha passat res, però no us en fieu, si el fill viu al poble, dubto que el pare també. I no, no vaig assistir a la cita, ja et vaig contar que jo no l’estimava. Només li tenia afecte.

- Per què? Que no es poden veure pare i fill?

- No ho sabies? Pensava que sí... Doncs no, el Josep van marxar de casa amb 17 anys, ja que el seu pare era massa protector i controlador. No s’han tornat a veure més.

- Quina pena, de totes maneres, moltíssimes gràcies per la informació, Estel, de debò. Si em necessites per res, truca’m. Un petó.

- Adéu, Blanca... Ah... i, Blanca, cuida’t molt, que ets la que més ho necessites.

Aquesta frase havia deixat intrigada la Blanca, allò significava que es trobava en perill? No entenia res, però almenys ara tenia més informació: el Josep, pare, segurament no era ja al poble i caldria cercar-lo.

La Blanca torna a casa i truca a la Maria per dir-li que ha arribat. L’Estrella, com sempre, no hi és. L’endemà al matí, la Maria i la

Blanca es lleven d'hora, disposades a fer la seva sortida a Lleida, però abans truquen a l'Aitor.

- Aitor? Com estàs?

- Sóc la seva mare, l'Aitor no s'ha aixecat encara...Ahir tenia molta febre, però ja saps que intenta fer el valent i no es vol prendre res...

- Ah, doncs quan es despertí, digues-li que hem trucat i que només volíem saber com es trobava, que al tornar de Lleida vindrem a veure'l.

La Blanca i la Maria se'n van a la ciutat. L'Estrella es queda a casa sola i com que està farta que l'Amanda no vulgui saber res d'ella, se'n va a casa de la Maria per provar de posar-s'hi en contacte.

- Tu ets l'Amanda, oi?

- Què hi fas aquí?

- No cal que siguis d'aquesta manera, la Maria ens ha parlat de tu, ets arquitecta, no?

- Ho era... però a tu què t'importa? Mira, no entenc què hi fas aquí, la Maria no t'ha invitat. No et pensis que perquè em puguis veure jo vulgui ser la teva amigueta.

- Sempre ets així? Jo he vingut només perquè no estiguessis sola; la Blanca i la Maria han marxat a la ciutat, i com que mai no véns, he pensat que potser era per vergonya, però tranquil·la que ja m'has deixat molt clar que molestos. Ja me'n vaig, que vagi bé.

L'Estrella marxa, l'Amanda no ho impedeix.

Són les tres de la tarda, la Blanca arriba a casa amb la Maria, després d'un dia molt cansat. No estan acostumades a caminar tant, estan rendides. La Blanca li ensenya a l'Estrella tot el que s'ha comprat, però aquesta no hi presta atenció.

- Maria, què coi li passa a l'Amanda?

- Què li ha de passar?

- No ho sé, per això t'ho pregunto. He anat a casa teva per tal de parlar amb ella, i perquè no estigués sola, però m'ha contestat de males maneres i m'ha insinuat que marxés. He pensat que el millor seria fer-ho...

- Amb mi no és així, però per alguna raó, mai no vol venir... Parlaré amb ella en arribar a casa.

La Blanca es dirigeix a l'Estrella:

- No hi ha cap manera de trobar el Josep, em refereixo al Josep pare i, en el cas de trobar-lo, què podríem saber? L'Estel em va dir que aquell dia, el de la teva mort, estaven junts.

- T'ha dit que ells dos estaven junts; però, i si ell sabia que m'anaven a matar o hi va participar d'alguna manera?

- Penso que això se'ns està escapant; jo, si hagués matat algú, no ho contaria. És ben fàcil, l'única opció que tenim ara mateix és esperar que algú faci un moviment en fals.

- Suposo que sí... Si tingués la necessitat de contar-ho a algú, el que va fer, ja ho hagués fet.

- Maria, hem d'anar a casa de l'Aitor. Si no, ja serà tard, no crec que estigui dormint. Estrella, véns?

- Sí.

Es dirigeixen a casa de l'Aitor. En arribar la mare els diu:

- És a la seva habitació.

- Gràcies, senyora Sánchez.

Entren i la Blanca s'espanta en veure les condicions en què es troba l'Aitor.

- Com et trobes? Estàs igual que ahir?

- Pitjor.

- Però... has anat al metge? Dubto que sigui una grip corrent.

- No he anat al metge, m'haurien d'arrossegat per portar-m'hi.

- Si ho prefereixes, marxem... Així et deixem reposar.

- No, no... Quedeu-vos, una mica de companyia m'anirà bé... Digueu-me, què heu fet?

- Hem anat a la ciutat. T'hem trucat per veure si podies venir, però la teva mare ja ens ha dit que estaves malament... Ah, i saps què? Ahir em va trucar l'Estel i em va contar que el Josep és al poble.

- El Josep? El de l'altra nit?

- No, el pare d'aquest. L'exparella de l'Estrella.

- I per a què el necessiteu?

- Per poder saber qui va matar l'Estrella.

- Esteu jugant a detectius? Si voleu saber la meva opinió, penso que no aneu enlloc... No podeu preguntar a una persona si ha matat o no, us pendran per boges. Jo no hi vull participar pas.

- Preferia no saber la teva opinió...

- No t'ho prenguis malament, Blanca, però és que crec que no resoldreu res. Tant de bo m'equivoqui.

- Això espero. Jo ara marxo cap a casa, he d'anar a buscar el Josep. Maria, véns?

- No, jo em quedo aquí una estona més.

La Blanca i l'Estrella marxen; la Blanca es vol dutxar per anar després a la plaça on viu el Josep. La Maria i l'Aitor, per contra, es queden xerrant.

- No l'hi tinguis en compte, quan a la Blanca se li fica una cosa entre cella i cella no para. Jo penso de la mateixa manera que tu, però deixa-la, ho ha de descobrir ella que això no va enlloc.

- Però ara li haurà semblat que li he dit de males maneres, i no és així... Canviant de tema, com va amb l'Amanda? Qui hauria dit mai que m'interessaria per esperits... és de bojós.

- Bé...la veritat és que la seva història m'ha commogut, sempre he pensat que el treball d'arquitecta és un dels més segurs, que no és com treballar de bomber, que hi arrisques més la vida. Però pel que es veu qualsevol treball pot ser perillós...

- Però tu què vols ser a la vida? Ja no n'estàs segura, és això?

- Em fa gràcia que em preguntis això quan no sé ni tan sols què faré demà... Cada cop ho tinc menys clar. No et pensis que ha estat degut a la història de l'Amanda, allò tan sols és una de les petites coses que em fan reflexionar sobre el meu futur... Tinc por que realment aquest treball no sigui per a mi. Potser hauré de començar la carrera i veure què passa... Però...

- Pren-t'ho amb calma... No pateixis.

- Em va bé parlar-ne, no m'atreveixo a dir-li tot això a la Blanca, sé que ella no m'entendria. A la nostra edat s'ha de pensar en la sortida al món laboral; és evident que cadascú es dedicarà al que vulgui, però la Blanca té molt en compte els beneficis que aquest li comportarà. Ella ha volgut ser professora tota la seva vida, però com que es va adonar que possiblement treballant d'una altra cosa podria augmentar els diners a final de mes, va decidir canviar de Batxillerat. És bastant materialista.

- Collons, sembla mentida que sigui la teva millor amiga.

- Ho és, l'aprecio molt, però, com tothom, té les seves coses bones i les dolentes. És de les úniques imperfeccions que li puc recriminar.

La Blanca no ha aconseguit trobar el Josep, per tant torna a casa. Passa els dies i ho intenta una i una altra vegada sense sortir-se'n. La Maria va a visitar l'Aitor cada dia, la seva amistat es va fent més forta:

- Hola, hola! T'he comprat un entrepà de truita a la pastisseria, he pensat que ja que estàs una mica millor s'havia de celebrar. Però és estrany que encara tinguis una mica de febre, ja han passat dues setmanes! Ara, et teu aspecte a poc a poc va millorant .

- Moltes gràcies, Maria, m'agrada que estiguis dia rere dia amb mi , que em vinguis a veure.

- No m'has de donar les gràcies. Al contrari, em treus l'avorriment de les vacances.

La Maria comença a sentir alguna cosa més per l'Aitor, que no solament amistat; ho evita, evita demostrar-ho, està convençuda que l'Aitor no sent el mateix.

- Maria, t'he de dir una cosa: m'agrada una noia i necessito consell... No sé pas com dir-li-ho. Fa temps que no la veig de la mateixa manera, però ella no ho sap, és d'aquelles noies que ja no

en queden, saps? Tan precioses per fora i per dintre...Però ella res... Opino que no pensa de la mateixa manera...

La Maria intenta camuflar el dolor que sent.

- I...la conec?

- Sí.

- Qui és? Vull dir... no és que m'importi molt, però vull ajudar-te, ja és hora que jo t'escolti i t'aconselli tal com tu has fet aquests dies.

- No et puc dir qui és, li ho diries...

- No diré res... Ho prometo.

- Ara no és el moment.

- Està bé. De totes maneres jo crec que ella ho ha de saber...

- Vols dir? I si no li agrado?

-Ja saps, qui no s'arrisca, no pisca!

- Frase èpica. Però no està feta per a mi, prefereixo no arriscar i, conseqüentment, no guanyar...

- Tu sabràs el que fas i el que deixes de fer.

- Doncs sí... Però més endavant ho entendràs tot.

- Jo volia saber qui era... però si tu no vols... Què, vols jugar a algun joc? Una de monopoli?

- Jugar a la play és de nens petits... Però jugar al monopoli no, oi? Ja ho entenc...

La Maria es posa a riure, no pensava pas que el que li havia dit a l'Aitor dies enrere sobre jugar a la play ho tindria ell tan interioritzat. Per altra banda la Blanca es passa tots els dies a casa sense sortir, ha intentat contactar amb el Josep de moltes maneres, però res.

- Blanca, potser és a l'hivernacle.

- Ja ho he pensat, però he passat per allí i està tot fosc. Ni rastre del Josep en tot el poble... On serà? Quan no tinc ganes de veure'l, el veig. I quan en tinc ganes... no el veig.

- Això passa sempre, Blanca, no és res nou. No penso pas que ell s'estigui amagant de tu... És més, penso que ell t'acabarà buscant. I qui busca, troba.

- Jo he buscat... Però no he trobat.

Capítol VIII

Hi ha dues coses infinites: l'Univers i l'estupidesa humana. I de l'Univers no n'estic segur.

Albert Einstein

Són les deu de la nit, la Maria com és habitual, és a casa de l'Aitor.

- Maria... Tinc molt fred, i crec que m'està pujant la febre...

- Què et passa? M'estàs espantant, no sé què fer.

- Avisa la meva mare.

La Maria l'avisava al més ràpid que pot i en arribar ella, el treu del llit i el fa baixar per les escales.

- On el portes?

- A l'hospital.

- Puc venir? No tinc res a fer, i no em fa res acompanyar-vos.

- Està bé.

Pugen al cotxe i es dirigeixen al centre sanitari. L'Aitor no para de tremolar; la Maria està molt espantada. En arribar a l'hospital se l'emporten a una sala on elles no poden accedir.

- Però ha passat així de sobte?

- Sí, m'ha dit que tenia fred i que la febre li estava pujant; per un moment m'he bloquejat i no sabia què fer... Però és que estava tan bé...

- No et preocupis, molts cops puja la febre a la nit.

- Li ha passat alguna altra vegada? O és la primera?

- Que jo sàpiga, en presència meva, és la primera.

Surt el doctor de la sala.

- Senyora Sánchez?

- Sí, sóc jo, com està l'Aitor, doctor?

- De moment està estable, hem pogut evitar que la febre pugés encara més, però haurem de tenir-lo en observació més temps ja que encara no hem trobat què té. No crec que sigui una simple febre... és estrany...

- Ja ho he dit jo, de febres n'ha patit moltes ell, però cap com aquesta... Si hi ha algun problema, faci-m'ho saber si us plau.

- La tindrè al corrent de tot. Fins després.

Només els toca esperar i esperar i esperar. Sembla que el doctor no surt. Ja han passat dues hores des que ha vingut per última vegada.

- Maria, de petita sempre em deien que si trigaven és que era greu. Estic molt preocupada, només vull marxar a casa amb l'Aitor...

- I ho podràs fer...

De sobte surt del doctor.

-Miri senyora, hem estat parlant un grup de metges i hem decidit que, encara que no estigui recuperat, deixarem que marxi a casa, tenim la certesa que deixant passar les hores ho superarà. No ha

de fer moviments bruscos, que podrien provocar que perdés el coneixement, així que tingui molta cura. Que no dormi molt, no van bé moltes hores de son. Parli-li, i sobretot no s'espanti.

- Moltes gràcies doctor.

La Maria, la mare de l'Aitor i ell tornen cap a casa. En arribar-hi, la Maria s'acomiada.

L'Estrella està parlant amb la Blanca:

- Entraré a l'hivernacle, vine amb mi.

- Estrella, n'estàs segura? Potser li molestarà que hi entrem.

- En el cas que fos allí, què és el pitjor que pot fer? Fer-nos fora?

- Fer-me, a tu no et veu. Però està bé, si ho vols així...

La Blanca i l'Estrella surten de casa i es dirigeixen a l'hivernacle. Tal com havia advertit dies enrere la Blanca, els llums estan apagats. Aparentment no hi ha ningú. S'hi apropen cada cop més, el sorolls són més forts. La Blanca comença a avançar ràpidament. A la porta de l'hivernacle hi ha el Josep, assegut en una pedra.

-Què hi fas aquí?

-Això t'ho hauria de preguntar jo, no creus? Estàs en una propietat privada.

-Ah, ho sento, pensava que no et molestaria pas que vingúes, només volia saber com estaves, ja que porto uns dies buscant-te i he pensat que podria trobar-te aquí.

-Doncs has encertat i, tranquil·la..., que era broma, no em fa res que hi vinguis; fa tan sols uns moments estava pensant en tu.

- I en què més pensaves?

- Que potser no ho he fet bé comprant l'hivernacle... De moment molts beneficis no me'ls aporta. No m'estranya que no em trobessis, he estat aquí durant dies... Gairebé no menjo, tinc el pressentiment que aquí ha passat alguna cosa estanya...Bé, i dígues, per què em buscaves?

- Et volia dir... bé, abans que res, et sonarà una mica estrany, però penso que necessites saber-ho: fa molts anys aquí va morir una noia... tu la coneixes... s'anomena Estrella, saps? I per aquest motiu no es va reobrir l'hivernacle...

-Mmm... Estrella? No em sona pas... Per què m'hauria de sonar?

-Perquè...bé, perquè és la teva mare...

-La meva mare? Però què dius?

-Sí... la teva mare va morir aquí... Sé que és difícil de creure, però és veritat... Ho sé perquè la teva mare era molt amiga de la meva, i ella sabia tot això... Tu ets el fill del Josep, oi?

- Sí... El Josep és el meu pare... Però la meva mare s'anomena Ester.

- Ester? No, no, s'anomena Estrella...Suposo que el Josep no volia dir-t'ho i d'aquesta manera et va enganyar dient que tenies una altra mare...

- No pot ser, de fet tinc aquí una fotografia seva.

El Josep li ensenya la fotografia a la Blanca, aquella dona de la fotografia s'assembla molt a l'Estrella i també a l'Estel, però no és cap d'elles. La Blanca observa l'Estrella. Aquesta està capcota, mirant el terra, no diu res, ni fa res. La Blanca vol parlar amb ella, però ho ha de fer quan el Josep no estigui present. Així que ha de marxar a casa. S'acomia d'ell i se'n va amb l'Estrella.

L'Aitor és a casa seva, el dolor empitjora... Ja és tard, però li demana a la seva mare que vol que hi vagi la Maria; ella li truca.

- Maria.

- Hola, com està l'Aitor?

- Ell vol que ho vegis tu mateixa, m'ha demanat que vinguis, si pots, és clar.

- Bé, parlo amb la meua mare i vinc, d'acord? No tardaré gens.

- Està bé, fins ara.

La Maria no triga gaire a arribar a casa de l'Aitor. En entrar a l'habitació comença a plorar.

- Per què plores, Maria?

- Aitor...estàs molt malament... No m'agrada veure't així...
- T'he fet venir per una raó... Per dir-te qui és la noia que m'agrada, vull que ho sàpigues.
- Di...Dis-me.
- Maria, m'agrada una noia preciosa, que en mirar-la ho il·lumina tot, una noia que t'ajuda en tot el que pot, que hi és i que pensa més en els altres que en ella mateixa... Una noia que demostra fermesa i compostura, una noia elegant... No es deixa convèncer amb facilitat... Una noia que es mereix el món. Una noia...
- Qui és?
- Encara no ho saps? Maria, ets tu, des d'aquell dia que ens van presentar. Ets la millor persona que conec i d'aquesta manera et volia agrair tot el que has fet per mi...
- Ja et vaig dir que no feia falta que em donessis les gràcies...
- Segueixo donant-te-les... Però, què en penses de tot això?
- Què n'he de pensar? No vull que m'ho diguis en aquest estat... sembla un acomiadament... No, Aitor, et ficaràs bé... i llavors et diré què en penso...
- Necessito saber-ho, si us plau...
- Ja he dit que t'ho diré quan ja estiguis curat...
- I si no em curo? Necessito saber el que penses...

- No em diguis que no et curaràs, si us plau...No em facis això... t'has de ficar bé...

- Maria... Dis-ho...

- Aitor, he de marxar... Has de descansar...

- No vull descansar... Vull que estiguis amb mi... aquí...

- No, Aitor... marxo...

- Dis-m'ho... i et deixaré marxar.

La Maria li dóna un petó als llavis...

- Ara ja ho saps.

La Maria li torna a fer un altre petó.

Mentrestant, la Blanca és a casa amb l'Estrella.

- Estrella... qui és l'Ester?

La Blanca no obté resposta.

- Estrella... qui és l'Ester?

La Blanca no obté contesta.

- Està bé... si no em vols contestar, tu veuràs... Però després em demanaràs ajuda.

- No em facis xantatge, si no et contesto és perquè possiblement no tinc ganes de parlar amb tu, no et sembla? A més ja saps que és millor deixar-me estar quan estic així... Parlarem demà.

La Blanca es queda amb la paraula a la boca, no té temps de respondre a l'Estrella ja que ella ha marxat.

La Maria, que encara fa companyia a l'Aitor, ara ja no pot quedar-s'hi més.

-Aitor, he de marxar, demà vindré a primera hora del matí a veure com estàs, d'acord?

-Estigues una estona més amb mi. No marxis sisplau... Si encara és aviat...

- Ja t'he dit que vindré demà; fixa't quina hora és, queda poc perquè torni a ser aquí... Creus que podràs aguantar?

- Suposo que sí... Però aquesta te la guardo, que ho sàpigues...

- Quina por...

- Així que vas de llesta, oi?

- Una mica... però deixa-ho, seguirem aquesta conversa demà. Ens veiem demà, preciós.

La Maria li dóna un altre petó i marxa. Aquella conversació no es va poder repetir... Aquella nit l'Aitor va abandonar el món dels vius. Per una estranya raó, el que tenia no era una grip, el dolor era causat per l'Ivan. En pujar la seva mare per veure com estava, ell ja no hi era, havia perdut el coneixement, estava inconscient. En el trajecte de l'ambulància cap a l'hospital va deixar de respirar, i ja no ho faria mai més... La Maria no n'estava assabentada i va voler complir: a les 8 del matí es trobava a la porta de casa de l'Aitor. Com és obvi no hi havia ningú que li pogués explicar què passava, així que va tornar a marxar cap a casa estranyada. Va intentar trucar, però no hi havia senyal. No en va tenir notícia fins aquell mateix dia a la tarda, quan la mare de l'Aitor la va trucar des de l'hospital.

- M...ma...Maria?

- Estàs bé? Què et passa?

- És l'Aitor...

- Què li ha passat?

- Aquesta nit... ha...

S'imposa un silenci intens, la mare de l'Aitor és incapaç de continuar la frase. La Maria no s'imagina què ha passat.

- Digues, què ha passat! Aina, que hi ets?

-Sí... El dolor de l'Aitor ha acabat... Ja no sent dolor...Eres una prioritat per a ell, per això t'he trucat.

La Maria no parla... Penja el telèfon. Seu al terra de la seva habitació i comença a plorar a llàgrima viva... No pot creure el que li acaben de dir... No pot... La Maria surt de casa seva molt ràpid, necessita veure'l; en aquell moment no pensa que l'última imatge que podria tenir d'ell seria tan sols el seu cadàver, necessita anar a l'hospital. Necessita veure'l, ho necessita. Ella l'estima.

Capítol IX

L'home feble tem la mort, el desgraciat la crida, l'agosarat la provoca i l'home assenyat l'espera.

Benjamin Franklin

La dificultat de la Maria per poder arribar a l'hospital li fa sentir impotència, un sentiment que mai havia experimentat. Està trasvalsada, necessita algú al seu cantó; no sap com traslladar-se a Lleida i comença a córrer en direcció a casa de la Blanca. En arribar-hi truca a la porta, però no aconsegueix resposta. Ha d'afrontar el dolor sola, no té consol. Seu al banc de davant de casa de la Blanca i torna a plorar, ja gairebé no té llàgrimes als ulls... La Blanca arriba i la veu allí, estesa al banc...

- Maria, què et passa! Maria!

La Maria es treu les mans de la cara, aquella cara mullada i roja, d'on ja no brolla un plor viu, tan sols un feble somiqueig es desprèn dels seus llavis.

- Pots fer el favor de dir-me què et passa?

- L'Aitor ha mort. On eres tu aquests dies? Gairebé no has estat a la seva vora... No t'has acomiadat d'ell... Ni jo tampoc.

La Blanca es queda parada.

- Blanca... Ahir quan estava amb ell... es va acomiadar de mi... Ell sabia que es moria... Ell ho sabia... i no va dir res... No va dir res.

- Tranquil·la, Maria.

La Blanca l'abraça, la Maria està freda.

- Entrem a casa, Maria...

- Estic bé aquí... No vull entrar...

- Maria, hem d'entrar, estàs gelada... Fes el favor d'entrar.

La Blanca agafa la Maria i la porta a dins.

- Blanca, no em tornaré a enamorar tant de ningú... Ell era l'únic.

- Maria... has de mantindre el seus records, d'aquesta manera ell estarà viu en la teva ment... T'estimava i ho saps... Has de fer un esforç, a mi també em dol la seva mort...

-Tu no el coneixies gairebé... Me l'estimava, saps? Ahir a la nit se'm va declarar, em va dir que m'estimava i que volia estar amb mi... Ens quedaven tantes coses per viure... tantes promeses... tant... Però ara ja és igual, ell ja no hi és aquí. Ha d'haver-hi alguna manera de poder parlar amb ell...

- No pots parlar amb ell, és massa recent... Ho sap l'Amanda?

- L'Amanda... , ha de saber que ja pot avançar en el camí, ja no la reté res.

La Blanca juntament amb la Maria van a casa d'aquesta. L'Amanda està plorant.

- Maria, ja és hora que marxi, ja no ens veurem més... Ho sento molt pel teu amic, però ara el meu pare ja ha aconseguit el que volia, i ara puc anar-me'n. Ha sigut molt gratificant la teva amistat. Però ja arribo tard.

A poc a poc l'Amanda comença a desaparèixer, la seva figura cada cop és més borrosa, passa el temps i no en queda rastre. La Blanca i la Maria segueixen allí, plantades sense dir res.

- Què t'ha dit, Maria?

- Que la mort de l'Aitor ha estat culpa de l'Ivan.

- Culpa de l'Ivan, però per què?

- Ja en parlarem. Ara necessito anar a l'hospital.

- A què?

- A veure l'Aitor.

- Però... Però Maria, l'Aitor ja no hi serà allí... Suposo que ja se l'hauran endut a la funerària... o bé al forense... qui sap.

- Així, doncs, què se suposa que he d'esperar, que el portin al poble? Dubto que pugui aguantar tant.

- Segur que d'aquí a unes hores el portaran a casa seva. Ara vine amb mi que estarem a casa recordant els bons moments que hem passat amb ell...

- No el vull oblidar... Vaig sentir que quan una persona cau en l'oblit ja no pot accedir mai més al món dels vius...

- No tens per què oblidar-lo si tu no vols... Au, anem a casa teva a agafar les coses.

De camí cap a casa de la Maria sonen les campanes del poble... Vol dir que l'Aitor ja hi és.

La Blanca i la Maria agafen les coses ràpidament i s' arriben a casa de l'Aitor. Veuen que la porta està oberta, a dins hi ha molta gent. Una noia de cabell arrissat, pèl-roja, està plorant desconsoladament mentre mira el taüt de l'Aitor. La mare se'ls atansa:

- Maria... Blanca... gràcies per venir.

- Ai...Aina... Com ha passat? Encara no m'ho crec... T'ho prometo que ell estava bé... No es queixava...

L'Aina abraça la Maria i intenta calmar-la.

-Tranquil·la, Maria, ell et recordarà per sempre... igual que recordarà la Blanca... i a tot el poble... Tu li has canviat la vida... Ara és en un lloc millor... Estic segura que ens retrobarem amb ell...Veniu, coneixereu la Berta, és la germana de l'Aitor.

- Hola Berta, t'acompanyo en el sentiment, jo sóc la Blanca. No en tenia ni idea que l'Aitor tingués una germana...

- Hola, sento molt el que ha passat... jo sóc la Maria, i jo sí que ho sabia. Ell t'apreciava molt, però la distància refreda les relacions, ja ho saps.

La Berta es torna a seure a la cadira, no pot parar de plorar. L'Aina l'abraça i es llegeix en els seus llavis que estigui tranquil·la. La Maria està incòmoda.

- Blanca, no vull estar més aquí... No m'hi sento a gust.

- M'has fet venir tu... Pensava que el volies veure...

- No, no el vull veure... Marxem, si us plau.

- Com vulguis.

La Maria s'acomiada de l'Aina:

- He de marxar, no sóc capaç de romandre-hi sabent que no li puc parlar... Ho sento.

- Ho entenc, Maria. Tots dos us estimàveu molt.

- Adéu.

La Maria no tornarà a trepitjar aquella casa mai més... Ara ja ha arribat el setembre... i la Blanca ha d'anar a la universitat. Abandonarà el poble per traslladar la seva vida a la ciutat, malgrat que no ha aconseguit el que s'havia proposat, no ha pogut descobrir la veritat de l'Estrella. Aquesta es quedarà al poble i farà companyia a la Maria que, desanimada amb els estudis, ha decidit deixar la universitat. I l'Aitor, aquest amic de joventut, continuarà en la memòria de tothom i mai no caurà en l'oblit, mai.

Mai no es va descobrir què havia succeït amb la mort de l'Estrella i per això ella no va poder avançar. Va restar al poble per sempre... amb vint i pocs anys. Ella no havia perdut l'esperança que algú sabés què havia passat aquell dia, què havia ocorregut a l'hivernacle. I no s'equivocava pas, algú ho coneixia, però possiblement aquest algú no podia parlar, no tenia veu. Aquest algú sóc jo..., jo sabia quina era la veritat. Però no tenia l'oportunitat de dir-li-ho.

L'Estrella ignorava la meua existència... A hores d'ara encara no l'ha descobert, i realment no ho sap per la seva pròpia culpa... L'oblit li ha jugat una mala passada, l'oblit ha fet que ella m'esborrés de la seva ment i no estigués al corrent del que es va esdevenir aquella nit. Possiblement és el millor que li podia passar: la veritat li hauria fet molt mal...

Recordo que eren les deu quan l'Estrella va marxar de casa plorant, però no es va dirigir a l'hivernacle, ho va fer cap a casa de la Blanca. En arribar va poder escoltar com la Gemma i el seu marit discutien; la Blanca, llavors, era ben petita, devia de tenir tan sols un any. Us preguntareu si en aquell moment l'Estrella coneixia la Gemma, però us puc assegurar que no era així, només l'atreia l'olor que desprenia la roba neta que hi havia a l'estenedor. Ella va seure en el banc del davant, perquè li agradava molt l'olor, la tranquil·litzava aquella flaire neta... De cop, la Gemma va sortir de casa, se la veia enfadada i, en veure l'Estrella, li preguntà de mala manera què coi feia allí, que allò era propietat seva, que no tenia dret a estar-s'hi. L'Estrella, tranquil·lament, va abandonar la casa de la Blanca i de la Gemma. No sabia on anar, no podia tornar a casa amb el Josep i l'Estel.

Va ser en aquell moment quan l'Estrella es va dirigir a l'hivernacle, on va veure uns llums encesos que li van fer pensar que hi hauria algú amb qui parlar. En entrar no hi va veure gent, però els llums seguien cremant i ella cridà:

-Que hi ha algú? Hola? Algú que em pugui ajudar?

En realitat, sí que hi havia algú, aquell algú era la Gemma. Hi havia arribat més aviat que ella, s'hi volia refugiar. Quan va veure l'Estrella va començar a dir-li de tot. La Gemma havia discutit amb

el seu home perquè una dona s'havia interposat entre ells dos i va pensar que era l'Estrella. No puc recordar molt bé com es va originar tot, però sé que l'Estrella era al terra, amb el cap entre les cames i no parava de plorar. La Gemma li pegava amb totes les seves forces... No s'adonava de què podia provocar-li, i fou així com l'Estrella va morir. La Gemma va fugir de l'hivernacle i l'assassinat mai no es va descobrir.

En passar el temps i veure la Gemma que l'Estrella no recordava res d'aquella nit, va voler recompensar-la pel mal que li havia ocasionat. No penseu que ella hagués comès l'assassinat a posta. Va portar aquella càrrega durant tots els anys de la seva vida. Va morir a causa del càncer abans de poder-li dir a l'Estrella tota la veritat. La Gemma mai no havia tingut el do de poder veure els morts, era com un càstig pel que li havia causat a l'Estrella. Quan la Gemma va morir, la condemna va passar a la Blanca.

Us preguntareu com sé tota aquesta història, doncs bé, sóc tan sols una persona corrent, que ja no té veu, sóc una trigèmima de l'Estrella i l'Estel. El motiu pel qual ja no em recorda ningú és perquè m'han vist pocs cops en la seva vida, vaig ser donada en adopció, i sí, estic morta. No sé molt bé com vaig morir, però tinc l'esperança que algun dia algú escriurà la meva història, com jo us estic contant la d'elles.

Sóc l'Ester, la mare del Josep, i vaig caure en l'oblit.

